

Sharon J. Bolton

Má ji rád,
nemá ji rád

Sharon J. Bolton

**Má ji rád,
nemá ji rád**

2017

Copyright © 2016 by Sharon J. Bolton
Translation © 2017 by Markéta Polochová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu DAISY IN CHAINS,
vydaného nakladatelstvím Bantam Press, Londýn 2016,
přeložila Markéta Polochová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Jiří Popiolek
Korektorky: Milena Nečadová a Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2017

ISBN 978-80-7498-216-3

Všem ženám z knižního klubu Blue Socks,
které mě od samého začátku mocně povzbuzovaly.

Tato kniha je dílem fikce. Na několika místech jsem jako literární prostředek použila skutečná jména některých novin nebo časopisů, všechny titulky, jména novinářů i obsah jednotlivých článků jsou však smyšlené. Články, novináři a další jména, postavy v knize i popisy jednotlivých událostí jsou výhradně dílem autorské imaginace. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami nebo událostmi je čistě náhodná.

Prolog

*Státní věznice Isle of Wight – Parkhurst
Clissold Road
Newport*

Má lásko,

když myslím na okamžiky, které mi přinášely největší potěšení – šplhání na nedobytnou skálu, pozorování měsíce nad mořem na Štědrý den ráno nebo to, když můj pes poprvé uviděl sních –, všechny blednou vedle chvíle, kdy jsem se Ti podíval do očí a v nich jsem spatřil, že mě miluješ.

Vstoupila jsi na toto bezútěšné místo jako duha. Tvé barvy září, plaší stíny a zjemňují chlad i nelítostné kontury mého vězení. To Tvá přítomnost všechno mění.

Když jsem sem vstoupil poprvé, měl jsem pocit, že žádný osud, který by mě mohl potkat, by nemohl být krutější. Jak moc jsem se pletl. Ty mříže nic nezname-

Sharon J. Bolton

nají. Ale fakt, že jsem od Tebe odloučený a musím jednotlivé okamžiky každého dne prožívat bez Tebe, to je mučivá trýzeň, která mě zlomí.

Toužím po Tobě.

Hamish

VLASTNICTVÍ POLICEJNÍHO ODDĚLENÍ AVON
A SOMERSET. REFERENČNÍ ČÍSLO 544/45.2
Hamish Wolfe

Má ji rád, nemá ji rád

Státní věznice Isle of Wight – Parkhurst
Clissold Road
Newport

Maggie Roseová
Literární agentura Ellipsis
Bute Street
Londýn WC3

Pondělí 2. listopadu 2015

Nejdražší slečno Roseová,

nejsem vrah.

Je mi jasné, že právnička ve Vás bude říkat: důkaz, poskytněte mi důkaz pro své tvrzení. A věřte mi, to mohu: můžu Vám poskytnout celou řadu důkazů. Ale pro teď mi dovolte, abych apeloval na osobu, která bez ustání hledá pravdu a jíž, jak dobře vím, jste. Jsem nevinný. Pomozte mi, prosím.

S úctou Váš,
Hamish Wolfe

Sharon J. Bolton

Anne Louise Moorcroftová
Literární agentura Ellipsis
Bute Street
Londýn WC3

pan Hamish Wolfe
Státní věznice Isle of Wight

18. listopadu 2015

Re: Maggie Roseová

Drahý pane Wolfe,

má klientka velice lituje, ale její odpověď zůstává neměnná. Projekty a případy, na nichž se aktuálně podílí, ji plně zaměstnávají a ještě nějakou dobu budou, takže Vaši žádost musí znovu odmítnout a nemůže bohužel poskytnout konzultaci k Vašemu případu.

Požádala mě, abych jí žádnou další korespondenci od Vás nepřeposílala. Proto bude nejlepší, když nás v budoucnosti již nebudete kontaktovat.

Se srdečným pozdravem
Anne Louise Moorcroftová

1

Na somersetském pobřeží Bristolského zálivu se přibližně ve stejné vzdálenosti od Mineheadu a Weston-super-Mare nachází široká odvodňovací strouha.

Nikdo to tam nemá rád.

Leží tady zčernalé potrubí, které měří přibližně jeden a čtvrt metru v průměru. Strouha odvádí nadbytečnou vodu z obdělávaných hospodářských oblastí v Mendipy Hills a vlévá se do zálivu ve vzdálenosti asi sto metrů od zděné zábrany na pobřeží. Když nastane vysoký příliv, vtéká do ní mořská voda, hučí a rachotí uvnitř, zatímco kameny a naplavené dřevo s překvapivou zuřivostí narážejí na okolní betonové stěny.

Když kolem vstupního otvoru procházejí výletníci, lidé venčící psa nebo rybáři, obvykle zrychlí krok. Čtvercový železný plot je sice drží v dostatečné vzdálenosti od výpusti, ale vysoké oplocení připomínající klec vytváří hodnověrnou iluzi, že tam dole pod povrchem se pohybuje něco hroživého. Nikdo navíc necítí žádné potěšení ze smradlavých, olejových kapek, které s každou trochou silnější vlnou prostríkájí skrze

ocelová oka plotu. Dovnitř se dostávají nejrůznější organické látky, uvíznou tam a hnijí. Pravdou je, že strouha do sebe pohlcuje a uzavírá všechno, co je na moři nepříjemné a odporné. Maggie Roseovou ta strouha vždycky znervózňovala. Během několika málo minut by dostala strach, že v ní nakonec zemře.

Když se Maggie dostane až sem na pobřeží, většinou se vydává stezkou podél útesů. Tentokrát ji ale zaujme malá panenka Raggedy Ann, která leží položená na zděné zábraně. Maggie se zdráhavě ohne, aby panenku vzala ze země. Je to divné, protože do těchto končin děti nikdy nechodí. Není tu písčiná pláž, na které by si mohly hrát u moře, a po velkých vyhlazených kamenech se už tak chodí docela nepříjemně. Maggie tady ještě nikdy nepotkala žádné dítě, a o to víc by ho tady nečekala přímo uprostřed zimy.

Maggie drží panenku v ruce a začne se otáčet kolem dokola. Pohlédne na zuřící vodu i na racky, kteří si šibalsky poletují vysoko v oblacích. Na vzdálené louce spatří ovce, které nešťastně popocházejí a srst mají promrzlou.

Pláž je skoro prázdná. Maggie nikde nevidí žádné dítě, spatří jenom dva lidi, kteří by snad nějakého prcka mohli ztratit. Oba stojí až po kolena ve vodě právě v místech, kde ze strouhy vyvěrá voda do zálivu. Je tam hubená žena s krátko střiženými, plavými vlasy a muž, který je oblečený jako rybář. Ta žena vypadá, jako by se snažila do strouhy dostat, ale prudce narážející vlny i rybář, který ji drží, jí to nedovolují.

„Co se stalo?“ Maggie si není jistá, jestli ji vůbec uslyší, protože vítr prudce duje a hučí a pohřbívá všechny zvuky. Slyšet je pouze hlasité burácení. Do obou mezitím narazí další vlna. Muž, kterého náraz smete, spadne do vody.

Když do ní Maggie vstoupí, zjistí, že voda je ledově studená. Kvůli zvrženým oblázkům je brodění v prudkém vlnobití ještě nebezpečnější. Šedavou vodou plnou naplavenin a bahna navíc není vidět na dno. Maggie námahou popadá dech, ale podaří se jí dostat až k oběma lidem. Rybář se mezitím vyhrabal zpátky na nohy.

„Jdu dovnitř,“ říká zrovna žena. „Jestli se jí něco stane, mého syna to zabije.“

Ta panenka, kterou teď Maggie svírá v kapse. Že by ženina vnučka? Šestileté nebo menší dítě může rourou projít, aniž by muselo sehnout hlavu. Navíc by vidělo jenom dobrodružství, které výprava do tajemného, temného tunelu poskytuje, ale už ne nebezpečí přicházející se sílícím přílivem.

„Kdy jste ji naposledy viděla?“ Maggie musí svoji otázku zakřičet ženě přímo do ucha.

„Před minutou, maximálně před dvěma.“ Ženě vším tím překřikováním větru a vln skoro odchází hlas. „Běžela hlouběji dovnitř, dál od vln.“

To je aspoň relevantní informace.

„Tudy ale dovnitř nemůžete,“ řekne Maggie. „Za několik minut bude strouha plná vody. Obě byste se v ní utopily.“

Několik minut je navíc spíš přehnaně optimistický časový údaj. Voda už je hodně vysoko a s přílivem teď dosahuje Maggie až ke stehnům. S každou nově přicházející vlnou navíc hladina vody v rouře znatelně stoupá. Ještě chvíli, a ta malá už nebude mít před vlnami kam ustupovat.

„Snad by se nám ji mohlo podařit vytáhnout tamhle, o kousek dál.“ Maggie se otočí na rybáře. „Mohl byste zůstat tady tak dlouho, dokud to bude bezpečné? Pro případ, že by

ji to vyplavilo ven tudy?“ A ženě nařídí: „Pojďte se mnou. Budu potřebovat pomoc.“

Obě se chytí za ruce a začnou se brodit vlnami zpátky ke břehu. Než se jim k němu podaří dostat, mají už všechno oblečení úplně promáčené a nacucané vodou. Když vyšplhají nahoru na betonovou stěnu, Maggie, která je zjevně o více než dvacet let mladší, se rozběhne napřed. Prochází tudy každý den. Viděla, jak dělníci lezou do strouhy otvorem seshora.

„Co to je?“ zeptá se žena, když Maggie konečně dostihne. Ta si mezitím prohlíží plot obklopující vstupní otvor do strouhy.

„Pst!“

Obě se zaposlouchají do lomozu, nárazů a skučení, které se ozývají zdola pod jejich nohama. Něco obrovského tam dole naráží do stěn.

„To, co slyšíte, jsou vlny.“ Maggie ukáže skrz pletivo. „Až bude příliv v plné síle, voda vytryskne ven mřížovím nad otvorem, který vidíte. Nic takového se ale zatím neděje. To znamená, že roura pod námi zůstává zatím suchá minimálně při odlivu vln. Voda ji ještě nestačila úplně zaplavit. Pomozte mi nahoru.“

Když je na druhé straně plotu, Maggie poklekne a skloní se těsně nad mříží, s níž se pokouší pohnout. „Haló! Slyší mě tam dole někdo? Pojď za mým hlasem!“

„Daisy,“ řekne žena ztěžklým, chraplavým hlasem. „Jmenuje se Daisy.“

Maggie se ještě víc přitiskne nad otvor a znovu zakřičí dovnitř. „Daisy, jestli mě slyšíš, jdi za mým hlasem.“ Znovu zalomcuje mříží, ta se ale ani nehne.

„Pomohlo by tohle?“ Právě za nimi dorazil rybář, který se teď natahuje k Maggie a něco jí podává. „Je to multifunkční nůž, Leatherman. Zkuste některý z klíčů na matice.“

Zatímco Maggie naslouchá nářkům babičky té holčičky, bere si od rybáře multifunkční nástroj a nachází klíč, který odpovídá velikosti matek, jimiž je mříž připevněná k otvoru. „Vydrž, Daisy, už jdeme.“ Znovu zkusí mříž pohnout. Tentokrát ucítí, jak jí kov pod rukama povoluje.

„No tak, holka, vydrž,“ vykřikne rybář. „Ty to přece zvládneš.“

Mříž je konečně povolena. Poklop teď leží na betonu vedle otvoru a Maggie zírá do temnoty pod sebou. Dřív než si to může rozmyslet, spustí nohy dolů a skočí dovnitř do strouhy. Jakmile je v tunelu, rozhlédne se, ale nevidí ani neslyší vůbec nic kromě rachotu blížících se vln. Aby neztratila rovnováhu, přidrží se okolních stěn. Skloněná až k pasu začne postupovat dopředu a neustále na dítě povzbudivě volá.

„Daisy! Ničeho se neboj. Jenom postupuj ke mně.“

Maggie udělá sotva deset kroků směrem ven k výpusti, a voda už jí dosahuje až po kotníky. Hladina ve strouze se navíc s každou další přicházející vlnou o něco zvyšuje. Babička i rybář na Daisy shora bez ustání volají, což je dobře, protože pokud by se tomu mohla vyhnout, Maggie by tady dole ráda křičela co nejméně. Ujde sotva dalších dvanáct kroků a vodu má skoro po kolena. Z ohýbání ji začínají bolet záda a cítí, že ji stehenní svaly v tak nepřírozené pozici už dlouho neudrží.

„Daisy?“

Vtom se proti ní vyřítí obrovská vzedmutá vlna a uhoří ji naplno do obličeje. Ta malá je bůhví kde. Všechno je ztraceno. Je to beznadějně. Maggie se natočí a další vlna, která do

ní narazí, ji vychýlí z rovnováhy. Dopadne tvrdě na kolena, když vtom uslyší těsně za sebou škrábavý zvuk následovaný přidušeným zafňukáním. Někdo tu těžce dýchá. Tiskne se k ní nějaké roztřesené tělo. Maggie se otočí a uvidí vyděšený pohled očí, které se vpíjejí do jejích. Pak k ní dolehne zoufalé a zároveň vděčné zakňučení.

Daisy je pes. Respektive fena.

Za vlastní hloupost si může Maggie vynadat až později. Teď ale popadne fenku pevně za obojek právě v okamžiku, kdy se další vlně málem podaří stáhnout s sebou psa na volné moře. Jakmile vlna odezní, zapře se fena o Maggiino tělo, škrábe se po ní a dere se k otvoru.

Další vlna, tentokrát mohutnější. Maggie se na pár vteřin ocitne pod hladinou a cítí, jak jí nohy podkluzují na zmáčeném a zabahněném betonovém dně. V kulaté a hladké rouře není nic, čeho by se člověk mohl zachytit. Další vlna, která ji opět postrčí o kousek dozadu. Problém je, že vlny přicházejí rychle po sobě. Tím pádem nemá čas se vzpamatovat z nárazu jedné, a už udeří další, takže to Maggie tlačí pořád dál a dál do tunelu pryč od poklopu.

Kousek od ní mocně štěká Daisy, která se sama nedokáže vyškrábat nahoru a zachránit se. Postarší žena i rybář pořád křičí. Maggie je tak zmrzlá, že se skoro není schopná hýbat, a navíc sotva lapá po dechu. Přesto se ale zapře a začne po čtyřech postupovat kupředu.

Zemře tady při záchraně psa. To je vážně pošahané.

A pak na ni Daisy vyskočí. Drápy se jí zařezává do bundy a využívá ji jako žebřík, po němž lze vystoupat vzhůru. Ozve se škrábání drápů o beton a potom je aspoň ona v bezpečí.

Maggie se zvedne na nohy, zapře se lokty pevně o výstup-

ní otvor, přitáhne se, odrazí a pak vyskočí nahoru. Konečně se bezpečně ocitla na suché, pevné zemi. Beze slova se sveze na zem vedle vyčerpané Daisy.

„To je ono, hodná holka, chytrá holka, moc dobrá práce.“

Maggie si není úplně jistá, jestli žena pochvalně promlouvá k ní, nebo ke zvířeti, které se jí právě podařilo zachránit před utonutím. Zvedne ruku a pohladí promáčeného, třesoucího se psa po hřbetě. Z roztomilého psího čumáku na ni upřeně hledí dvě obrovské hnědé oči. Bílou, hladkou srst zdobí občasné černé fleky. Daisy je dalmatinka.

„No tak, krasavice,“ řekne a rukou fenu odstrčí kousek na stranu právě ve chvíli, kdy přijde další vlna – ta, která je mohla obě zabít – a otvorem ze strouhy vytryskne nahoru proud vody. Maggie zaslechne, jak něco kovového dole naráží do stěn roury, a instinktivně vytuší, co to je. Když pak rychle prohledá kapsy, její podezření se potvrdí: Maggie dole v tunelu ztratila klíčky od auta.

„Jmenuji se Sandra,“ představí se žena, když startuje motor a mává na rozloučenou rybáři. „Zavezu vás domů, budeme tam hned.“

„Děkuji vám.“ Maggie sleduje ve zpětném zrcátku, jak je její auto pořád menší a menší. Bude sem muset později dojet na kole a auto si vyzvednout. Nebo si zavolá taxíka.

„Myslím, že vzadu bude ještě jedna deka.“

Maggie už má sice přes ramena přehozenou jednu deku a žena zapnula topení na maximum, přesto se ale nemůže přestat třást. „Jste si jistá, že se zvládnete bez klíčů dostat domů? Mohla bych vás totiž zavést k nám a napustit vám horkou vanu. Mimochodem, já jsem Sandra.“

„Mám v zahradě pro takové případy schovaný klíč.“ Maggie by byla daleko raději, kdyby strávily zhruba dvě míle cesty, které je k ní domů čekají, mlčky.

„Můžu zavolat manželovi. Řeknu mu, aby zapnul topení, a uděláme vám horkou čokoládu, co vy na to? V oblečení mé velikosti budete sice plavat, ale zase bude suché a zahřeje vás.“

„Moc vám děkuji, ale doma mám zapnuté topení.“

„A vy máte psa?“ Sandra rozhodně není atraktivní žena. Má příliš protáhlý obličej, propadlé tváře a tak úzké rty, že téměř nejsou patrné. Zato sanice má ostré a vystouplé. Musí jí být stejná zima jako Maggie. Pokožku má podivně flekatou a špičku nosu úplně červenou. Zjevně by se také potřebovala co nejdříve dostat domů.

„Nemyslíte si, že kdybych měla psa, byl by na procházce společně se mnou?“ Maggie se otočí a podívá se na dalmatinku, která tvrdě usnula na zadním sedadle. Panenka Raggedy Ann, kterou Daisy vyčenicchala a domáhala se jí ještě dřív, než obě přelezly plot, teď leží feně pod hlavou a je z ní vidět sotva kousek. „Jsem ráda, že je Daisy v pořádku.“

Sandra zastaví u krajnice a předjede je další auto. „Dnes jsem sem přijela, abych si s vámi promluvila,“ řekne. „Nechtěla jsem jet k vám domů, nechtěla jsem vám narušovat soukromí, a tak jsem si říkala, že bych na vás mohla počkat na pláži. A potom, těsně předtím, než jste přijela, se Daisy zaběhla. Moc nechybělo a dopadlo to katastrofálně.“

Maggie se dívá zpřímá na silnici před sebou. „Cesta je volná,“ podotkne pouze.

„Přijela jsem tady dnes ráno,“ řekne Sandra dřív, než zařadí rychlost. „Byla jsem tady i včera po ránu. Viděla jsem

vaše auto vyjždět od domu. Napadlo mě, že pojedete sem. Říkala jsem si, že sem za přílivu jezdíte.“

Pokud má žena takový přehled o tom, co Maggie dělá, musela ji sledovat déle než dva dny. Pravděpodobně za ní na pláž jela už někdy dříve.

„A o čem jste se mnou chtěla mluvit?“ Za chvíli budou na hlavní silnici. Kdyby nebylo zbytků, mohla by odtud Maggie už dojít pěšky.

„Četla jsem všechny vaše knihy.“ Sandra ztěžka dýchá, jako by ani neseseděla v autě a neprojížděla zvolna krajinou, ale pohybovala se rychlým tempem po svých. „Někdo mi tři z nich poslal asi před půlrokem poštou. Nějaký anonymní dobrodinec, nikdy jsem nepřišla na to, kdo to byl. Ostatní jsem si potom dokoupila.“

„Děkuji.“ Odtud to může trvat ještě deset, patnáct minut, než dojedou k Maggiinu domu. Pokud by byla nucena dojít část vzdálenosti pěšky, zabere jí to samozřejmě znatelně víc času.

„Moc se mi líbily. I když nevím, jestli líbily je zrovna to správné slovo. Nejsem si tím jistá. Připadaly mi velice zajímavé. Umíte vystavět dobrou zápletku. Všechny byly hodně čtivé. Žádné zbytečné technické složitosti. Navíc s nezvyklou lehkostí popisujete krvavé scény i násilí.“

„Čtenáři čtou krimi a thrillery zejména kvůli neopodstatněnému násilí, které se v nich popisuje,“ podotkne Maggie.

„Pracujete na další knize?“

„Jistě.“

„Předpokládám, že mi asi nemůžete prozradit, o čem má být? Myslím tím, o kom teď budete psát?“

„Můžu si dělat, co chci a co sama uznám za vhodné. Ale

obávám se, že nerada mluvím o práci, kterou mám teprve rozdělanou.“

„Asi si teď říkáte, proč takhle mluvím a k čemu se snažím dospět.“

„Abych byla upřímná, spíš by mě zajímalo, jak jste přišla na to, kde bydlím.“

Sandra zpomalí, aby zabočila za roh. Když je znovu na rovné silnici a může zrychlit, podívá se na Maggie. „Jsem Sandra Wolfová,“ řekne.

Obě ženy na sebe chvíli jen mlčky zírají. „Hamishova matka,“ dodá Sandra, přestože nic takového není nutné.

„A tohle je Hamishův pes.“ Maggie se ohlédne přes rameno a znovu si prohlédne nehybné zvíře. „No jistě. Vzpomínám si na jednu fotografii, na níž byli ti dva spolu. Při soudním procesu se právě tato fotka často objevovala.“

„Tým jeho obhájců měl za to, že právě ona bude nejlépe vzbuzovat sympatie a vyvolávat soucit. Hamish se svým milovaným psem. Ne, že by to nakonec k něčemu bylo.“

„A fena se jmenuje Daisy?“

„Syn vám psal. Čtyřikrát. Ví, že jste jeho dopisy četla. Ukázal mi vaše odpovědi.“

„Jak se vám podařilo zjistit, kde bydlím?“

Sandřin výraz i lehce předsunutá brada prozrazují chování člověka, který ví, že není v právu, ale přesto se nehodlá jenom tak vzdát. „Někdo to pro mě zjistil. Slíbila jsem, že neprozradím, kdo to byl. Nemusíte se ale ničeho obávat. Ani ve snu by mě nenapadlo narušovat vaše soukromí. Právě proto jsem čekala na pláži, abychom si mohly promluvit.“

„Dalo by se polemizovat, jestli právě to není daleko větší

narušení mého soukromí. Doma bych vás vůbec nemusela pustit dál, stačilo by mi zdvořile vás odmítnout a zavřít dveře. Ale teď nemůžu dělat nic jiného než čekat, až mě dovezete domů.“

Vyjedou na hlavní silnici. Sandra zatáhne ruční brzdu.

„Slečno Roseová, můj syn je nevinný. On není žádný vrah. Vždyť já ho znám.“

Maggie si přitiskne ruce pevněji k tělu. Zima, kterou pocítuje, jí začíná způsobovat fyzickou bolest. „Jsem si jistá, že tomu, co říkáte, pevně věříte. Umíte si ale představit, že by matka kteréhokoli odsouzeného násilníka tvrdila něco jiného? V tuto hodinu tady bývá poměrně hustý provoz. Jeďte opatrně.“

Vjedou do cesty nějakému žlutému osobáku.

„Tu noc, kdy byla zabita Zoe Sykesová, byl Hamish se mnou.“ Sandra ignoruje mocné zatroubení řidiče žlutého auta. „Dali jsme si večeri a pak jsem ho zavezla domů. Prostě ji nemohl zabít, a z toho přece jasně vyplývá, že nezabil ani ty další dívky. Nebo snad ne? Všechny čtyři mladé ženy se přece staly obětí jediného pachatele, takže pokud Hamish jednu z nich nezabil, nemohl zabít ani ty ostatní.“

Vjedou do vesnice. K Maggiinu domu už to není ani pět minut jízdy. „Obávám se, že toho o případu, v němž figuroval váš syn, vím jenom velice málo.“

„Policie mi nevěřila. Mysleli si, že lžu. Ani restaurace nám nemohla pomoci, nemají totiž kamerový systém. A zaměstnanci si na nic nevzpomněli, ale já dobře vím, že tam byl se mnou. A proto nemohl zabít tu dívku, Zoe Sykesovou.“

„A přesto celá porota uvěřila tomu, že to udělal.“

„Byla jste někdy ve vězení, slečno Roseová?“

„Ano, mnohokrát.“

„Tak potom dobře víte, jaké to tam je. Slušní lidé, lidé jako Hamish, ve vězení nemohou přežít. Všechen ten zápach, násilí a neustálý křik. Od chvíle, kdy ho odsoudili, neměl ještě ani chvíličku klidu.“

„Potom to nejlepší, co pro něj můžete udělat, je dodávat mu dostatečné množství špuntů do uší.“

Sandra sebou trhne. „Zrovna včera se na jeho patře strhla rvačka. Všichni si tam na něho zasedli a nedají mu pokoj. Každíčký den, kdy tam je, se musí strachovat o život.“

„Proč já?“

„Promiňte?“

„Proč je pro vašeho syna tak strašně důležité, abych se jeho případem začala zabývat právě já? Tady prosím zabočte doprava a jedte po High Street.“

„Nejsem v tom sama. Existuje celá řada lidí, kteří Hamishe podporují. Jsou to lidé, kteří o jeho případu četli. Lidé, kteří vědí, že tady došlo k justičnímu omylu. Slečno Roseová, přála bych si, abyste se s nimi setkala. Mají i vlastní webové stránky. Můžete se na ně podívat.“

„Paní Wolfová.“

„Prosím, říkejte mi Sandro.“

„Jak už jsem napsala přímo vašemu synovi, mám v dohledné době zcela zaplněný diář. Jednoduše nemám čas. Tady před hospodou doprava. Děkuji vám, že jste mě dovezla až domů.“

„Mohla bych vás zavézt zpátky, abyste si vyzvedla auto. Až se převléknete.“

„Vezmu si taxík. A nezlobte se na mě pro mou otevřenost, ale skutečně bych ocenila, kdybyste vás už nikdy nepotkala na pláži, kde byste na mě čekala.“

Má ji rád, nemá ji rád

„Počkejte!“

Maggie už je jednou nohou venku z auta. Ještě se otočí a vidí, že k ní Sandra natahuje ruku a něco jí podává. Je to malá, hranatá krabička. „Požádal mě, abych vám to dala. Sám je vyrábí.“

Maggie začne odmítavě vrtět hlavou. Daisy na zadním sedadle líně otevře oči.

„Prosím vás, Maggie. Nikomu přece neublíží, když si to vezmete.“

Maggie si tedy žlutou krabičku převázanou bělostnou stuhou od Sandry převezme, zabouchne za sebou dvířka vozu a vydá se ulicí k domu. Až když zajde za roh a Sandra už ji nemůže vidět, dárek rozbalí.

Uvnitř je květina vyrobená z papíru. Má bílé okvětní lístky. Stonek i listy jsou jasně smaragdově zelené. Květina je nádherná a dokonalá.

Odsouzený vrah poslal Maggie Roseové růži.

2

Webové stránky *The Times*, pondělí 8. září 2014

KONTROVERZE V SOUDNÍ SÍNĚ PŘI ZAHÁJENÍ SOUDNÍHO PROCESU S HAMISHEM WOLFEM

Obviněný chirurg Hamish Wolfe se u soudu odmítl vyjádřit k procesu, který proti němu dnes prvním dnem v Old Bailey začal. To v souladu s anglickými zákony znamená, že s ním bude nadále jednáno, jako by sám zaujal stanovisko „Nevinen“.

Wolfe, oblečený v tmavě šedém obleku a bílé košili, věnoval zvýšenou pozornost všem soudním náležitostem. Když ho ale soud vyzval přímo, aby vyjádřil své stanovisko, mlčel, přestože mu soudce Peters třikrát připomenul, že je v jeho nejlepším zájmu promluvit.

Má ji rád, nemá ji rád

Až do svého zatčení byl Wolfe přední chirurg, specialista na vyjímání nádorů a jeden z nejoceňovanějších mladých lékařů na jihozápadě. Byl to aktivní sportovec, hrál ragby a hokej, a zároveň zkušený a talentovaný horolezec. Celkově vzato je to nesmírně pohledný mladý muž, který, jak se alespoň zdálo, prožíval šťastný život v kruhu milující rodiny a mezi mnoha přáteli. Teprve přednedávnem oznámil světu svoje zasnoubení se známou modelkou Claire Coleovou. Dnes ale čelí obžalobě z únosu a vraždy čtyř mladých žen. Pokud bude odsouzen, pravděpodobně stráví zbytek života za mřížemi.

Zmizení čtyř mladých žen mezi červnem 2012 a listopadem 2013 představovalo pro policisty v avonském a somersetském okrsku jedno z nejobsáhlejších vyšetřování. Zlom v případě nastal díky detektivovi Peteru Westonovi a právě na základě jeho obvinění došlo v prosinci 2013 k zatčení Hamishe Wolfa.

Případy, kdy obžalovaný odmítne před soudem učinit prohlášení o své vině či nevině, jsou velice zřídka. Ze strany obžalovaného se většinou jedná o snahu získat převahu a nepřijmout nadřazenou autoritu soudu. Zajímavé je, že tři nezávislé psychiatrické posudky uznané Královskou právní komorou byly předloženy v nekompletním znění. Vyvolává to stále silnější spekulace, že Wolfe možná není schopen vystoupit před soudem a účastnit se přelíčení.

Sharon J. Bolton

Detektiv Weston, který Wolfa zatýkal, však takovou spekulaci důrazně popřel.

„Úplný nesmysl,“ okomentoval Weston, který byl povýšen do hodnosti seržanta. „Wolfe dokonale chápe, o co v procesu jde, a je víc než schopen vystoupit a přednést svoje vyjádření o vině či nevině. Jenom si s námi všemi hraje, protože to je to, co dělává.“

Případ Královský soud versus Hamish Wolfe bude pokračovat zítra.

(Maggie Roseová:

složka k případu 004/TT8914 Hamish Wolfe)

3

„Fakt už musím končit. Co kdybys to probral s Timem?“

„Tak to kurva ani omylem –“

Ozve se obsazovací tón. Detektiv Pete Weston začne v duchu počítat. *Jedna, dvě, tři* – ale ne, tentokrát se nedostane až k dvouciferným číslům. Tentokrát ne.

Pohledem zabloudí na sedadlo spolujezdce, kde jako ne dbale pohozené smetí leží zlaté hodinky. Zvedne je a přitom uvažuje o jejich schopnosti podržet si teplo i ve dnech, jako je tenhle. Pak se na ně na chvíli zadívá.

Nikdy by mu nepadly.

Pořád ještě vytočený vystoupí z auta a otevře kufr. Sotva si všímá miniaturních úlomků ledu, které se mu zabodávají do holé kůže. Hasák je ledově chladný tím způsobem, kterým zlato nikdy zledovatět nemůže. Upustí hodinky na chodník a potom do nich s rozmachem flákne hasákem, který třímá v ruce.

Sebere ze země tři kousky a ani se nenamáhá, aby posbíral i všechny střípky krycího sklíčka. Z palubní přihrádky vy-

táhne sáček na důkazy a kousky rozbitých hodinek do něj mrskne. Teď už se mu ruce třesou zimou, ale stejně ještě sáhne po telefonu.

Našel jsem tvoje hodinky, vyťuká do zprávy. Musely nějak zapadnout mezi sedadla. Myslím, že by mohly jít opravit. Předám je Timovi.

Domácí záležitosti by tímto byly vyřízené a on se může konečně vrátit k práci.

Otevře železnou bránu a vydá se po zledovatělé krustě, která mu křupe pod nohama, nahoru cestou lemovanou ojíněnými vavřínovými keři. Zahrada je dlouhá a úzká. Vedle raně georgiánské fary rostou vysoké stromy, sklánějí se nad ni a jako starostliví rodiče jí vlastními těly poskytují přístřeší. Po obou stranách vstupních dveří jsou prostorná okna a Weston má pocit, jako by, ačkoli uvnitř nikdy nebyl, mohl popsat elegantní, prostorné pokoje s vysokými, vyřezávanými stropy a zelenkavými stěnami.

U červeně lakovaných dveří není zvonek ani klepadlo, jenom staromódní zvonec, za nějž Weston zatahá a který vydá hluboký, čistý, kovový zvuk. Čeká třicet vteřin, možná minutu, než uslyší, jak někdo uvnitř odstraňuje ze dveří řetízek a odemká.

Když se dveře otevřou, zavane do venkovního chladu teplý vzduch zevnitř a přímo před Westonem stojí nějaká žena. Díky zvýšenému prahu je její obličej na stejné úrovni s jeho.

„Slečna Roseová? Maggie Roseová?“

Má pocit, jako by nad sebou dočasně ztrácel kontrolu, protože je překvapený. Každý polda v tomhle okrsku nejdnou slyšel o Maggie Roseové: obhájkyňi a autorce krimi thrillerů, která je snad pro všechny místní policajty něco jako

Má ji rád, nemá ji rád

osina v zadku, ale málokterý z nich se s ní skutečně setkal. Neposkytuje žádné rozhovory a éterem nekolují ani její fotografie.

Bude jí kolem čtyřiceti, možná maličko přes, a je tak hubená, že působí křehce a zranitelně dokonce i v přehnaně velkém bílém vlněném svetru, který jí dosahuje až ke stehnum. Má drobné rysy a ostře řezaný, hodně bledý obličej, ve kterém se skví modré oči.

A stejnou barvu mají i její vlasy.

„Co pro vás můžu udělat, detektive?“ zeptá se.

Není to namodralý odstín, jaký nosí noblesní postarší dámy. Nejsou to ani nesmělé modré prameny, které jsou čas od času k vidění na některých návštěvnických festivalu v Glastonbury. Maggie Roseová má vlasy jasné, tyrkysově modré barvy, a volně jí splývají k ramenům.

Weston nemá tušení, odkud ví, že je policajt.

„Detektiv seržant Peter Weston,“ představí se a zvedne služební průkaz. „Doufal jsem, že byste mi mohla věnovat pár minut svého času.“

„Tak pojdte na chvíli dál.“

Weston ji následuje světle zelenkavou chodbou podél pečlivě zavřených výplňových dveří. Kuchyň, do níž nakonec oba vejdou, je prostorná a vymalovaná v odstínech krémové a zlatavé barvy.

Zatímco se Weston rozhlíží – koneckonců je to polda, takže si nemůže pomoci –, usedne Maggie Roseová do křesla poblíž kamen. Na nohách má obrovské, kožešínové boty, modré stejně jako její vlasy.

„Posaďte se.“

Weston si sedne na židli a koutkem oka si změří laptop

položený na stole, ale spořič obrazovky mu nabídne jenom pohled na měnící se scenérie arktických plání: vidí masivní sněhové závěje, ledová uskupení a namodralé kry.

„Mohla byste mi prosím potvrdit, že jste skutečně Maggie Roseová?“

„To jsem. Bude to trvat dlouho? A žádá se ode mě, abych vám v rámci pohostinnosti nabídla hrnek kávy?“

„To je na vás, slečno Roseová. Jsem tady, protože vás, jak jsem vyrozuměl, včera navštívila jistá Sandra Wolfová.“

Maggie přikývne a promluví: „Pokud jsem to správně pochopila, přišla nejprve sem, ale nepokusila se mě kontaktovat doma. Namísto toho mě sledovala až na pláž, kde za mnou teprve přišla.“

Maggie Roseová má odměřený styl mluvy. Uvážlivě volí každé slovo, jako by hovořila k publiku.

„Moh bych se vás zeptat, vo čem jste spolu mluvily?“

„Předpokládám, že to tušíte.“

„Rád bych to slyšel přímo vod vás.“

„Chtěla, abych se ujala případu jejího syna a abych její nade vše milované dítě – v jehož nevinu ta žena mimochodem bezvýhradně věří – dostala z vězení.“

„A co jste jí na to řekla?“

Maggie Roseová zamrká. Řasy má hodně tmavé, přesto Weston nevidí obvyklý lesk řasenky. „Mohla bych se nejdřív na něco zeptat já vás?“

„Jen do toho.“

„Jak víte, že jsme se setkaly?“

„Sledujeme webový stránky, který spravuje Sandra Wolfová ještě s několika přáteli. Maj tam i veřejně přístupnej chat. No a vona – Sandra Wolfová, vo který se teď spolu ba-

víme – sdělovala jinému členu tý jejich skupiny, že se s vámi setkala.“

„Pak budete pravděpodobně znát i odpověď, kterou jsem jí dala.“

Nachytala ho. „Zkusí to znovu,“ odpoví proto Weston. „Sandra Wolfová rozhodně není ženská, která se snadno vzdává. A příště už by se nemusela namáhat a čekat na vás zdvořile na pláži, může zabušit rovnou na dveře vašeho domu. A taky by s sebou mohla přivést některý ze svých přátel. Sandra Wolfová je truchlící žena, slečno Roseová. Věří, že to na jejího syna všechno ušili, a takový ženský bejvaj často dost nestabilní.“

Maggie si na křesle přisedne. Skrčí nohy, takže se botami dotýká zadku. „Takže vy jste sem přišel, protože si o mě děláte starosti?“

„Jsem tady, protože tadle skupinka lidí – který bych, upřímně řečeno, nejradši nazýval magoři nebo vyvrženci, což je ale poněkud kritický a není to dvakrát profesionální, takže se spokojím s označením pomýlený individua –, si může ve svém volném čase dělat, co bude chtít. A já bych byl nerad, kdyby vobtěžovali, nebo dokonce zastrašovali řadový vobčany.“

Maggie Roseová se mu dívá zpříma do očí. „Ale já jsem nebyla nijak vystrašená.“

„Nic takovýho bych ani nepředpokládal.“

„A navíc mi tady do očí lžete.“

Weston nasadí přemrštěně šokovaný tón: „Můžete to zopakovat?“

„Nejste tady proto, že byste o mě měl starost. Jste tady, protože si nepřejete, abych se ujala případu Hamishe Wolfa.“

Nechcete totiž, abych se prohrabávala starými spisy a zkoumala detaily, nacházela vaše chyby a hnala vás k odpovědnosti. Chytit Hamishe Wolfa a dostat ho za mříže byl největší úspěch vaší dosavadní policejní kariéry – byl jste to přece vy, kdo ho tehdy zatkl, vidíte? Vzpomínám si, že jsem četla vaše jméno v novinách. A teď se nedokážete smířit s představou, že by někdo mohl tím vašim nezvratitelným přesvědčením a sebedůvěrou otřást.“

Pete Weston cítí, jak se mu rozbušilo srdce. „My jsme tehdy žádný chyby neudělali. Hamish Wolfe je vinnej.“

„Všichni dělají chyby. Dokonce i Hamish Wolfe. A právě proto jste ho nakonec chytili. A pokud jde o tohle, souhlasím s vámi. Navíc rozhodně nemám v plánu chopit se jeho případu jako obhájkyně.“

Maggie se znovu pohne. Tentokrát položí nohy zpátky na podlahu. „Ale dovolte mi, abych s vámi mluvila zcela otevřeně, detektive,“ řekne. „Pokud bych se měla rozhodnout jinak a Hamishe Wolfa hájit, žádný nátlak z vaší strany by mé rozhodnutí nemohl zvrátit.“

Weston se postaví dřív, než to stihne ona. „Nevadilo by vám, kdybych si u vás vodskočil? Venku je zima jak v psírně a já měl až moc kafe, vobávám se.“

Maggie pokývne ke dveřím za jeho zády. „Tudy se dostanete do chodby. Dveře přímo naproti vám vedou do spodní koupelny.“

„Díky.“ Potom opustí pokoj a cítí na svých zádech její upřený pohled. Po pravé ruce uvidí zadní dveře domu se skleněnou výplní i dvojitou garáž venku. Spodní toaleta je malý prostor, jednoduchý a ryze funkční. Po levé ruce má Weston další dveře.

Z kuchyně, kterou právě opustil, se ozývá nějaký zvuk. Nerozumí sice slovům, ale neomylně pozná, že slyší něčí hovor.

Když se Weston vrátí do pokoje, naklání se Maggie Roseová nad stolem a dívá se na monitor laptopu. Je tam sama. Maggie zaklapne laptop, ale Weston si přesto stihne všimnout jména, které bylo na obrazovce napsané. Bylo to jeho jméno.

„Děkuju vám,“ řekne. „Myslím, že už jsem vás vokrad vo dost vašeho vzácnýho času.“

Maggie na to nic neřekne, jenom se znovu posadí do křesla. Tentokrát skrčí kolena pod bradu a přetáhne si přes ně mohutný svetr. Na způsobu, kterým Maggie Roseová sedí, je něco bytostně dětského. A kdyby neměla tak ostře řezané rysy tváře, vypadala by teď skoro jako malá holčička.

Pete Weston udělá krok ke dveřím. „Mrzí mě, že za váma Sandra Wolfová přišla. Lituju i toho, že jste musela dostávat dopisy vod Hamishe Wolfa. To jsme taky zjistili na tý jejich webový stránce. Kéž bych moh něco udělat s nepohodlím a narušením vašeho soukromí, ke kterému tím došlo, ale vobávám se, že to není v mejch silách ani v mý pravomoci. Dokud neporušujou zákon, můžou si tihle lidi dělat, co se jim zlíbí.“

„Zákonům rozumím víc než dobře, děkuju za vysvětlení.“

„Ale jedno udělat můžu. Dám vám radu. A moje rada zní, abyste si nic nezačínala se Sandrou Wolfovou ani s toudle Vlčí smečkou nebo jak si ta banda outsiderů zrovna říká. A důrazně vám radím, abyste si nikdy nic nezačínala s Hamishem Wolfem. Vopakuju: nikdy a za žádných okolností.“

„Pokud mi opravdu jenom upřímně a dobře radíte, detektive, proč mám pocit, jako bych se měla cítit ohrožená?“

Ani se nepohnula. Pořád sedí v obrovském křesle zkroucená jako kočka. A Weston si snad ani neumí představit, že by se právě mohl dívat na někoho, kdo by vypadal míň ohroženě než ona v daném okamžiku.

Z náhlého popudu přejde Pete k oknu. K domu patří obrovská zahrada, ale těch několik barev, které jsou vidět pod nánosem sněhu a ledu, je mdlých a vybledlých. Chodník, který vede od zadních dveří do zahrady, působí křídově bílým dojmem. Vysoké cihlové zdi, linie vzrostlých stromů i husté křoví jako by se domluvily, že k domu nepropustí téměř žádné sluneční paprsky.

„Bydlíte tady sama, slečno Roseová?“

V odrazu skla se objeví pohyblivý odraz. To se za ním Maggie Roseová zvedla z křesla. Její bledá pleť a zářivě modré vlasy se mu najednou zhmotnily za zády.

„Pocit, že bych si měla připadat vyděšená, prozatím neodezněl,“ řekne místo odpovědi na jeho otázku.

„Omlouvám se. Rozhodně jsem neměl v úmyslu vás nějak polekat.“ Otočí se obličejem k ní. „Než jejího syna zatkli, byla Sandra Wolfová bezpochyby roztomilá somersetská středostavovská dáma, která pracovala na částečnéj úvazek, zvala si přátele na večeri a v sobotu večer jídávala v golfovém klubu. Ale všichni dobře víme, čeho jsou samice schopný, když někdo vohrožuje jejich mláďata.“

„Měla jsem jenom pocit, že je to hodně nešťastná žena, ale budu na vaše slova pamatovat.“

Pak se otočí a Weston nemá na vybranou. Musí ji následovat ven z pokoje. V chodbě se rozhlédne, aby rozpoznal

nějakou stopu po dalším obyvateli domu, ale dveře do neznáma zůstávají zavřené.

„A ta jejich nátlaková skupinka, to je příběh sám pro sebe,“ pokračuje Weston. „Podle mě nikdo z nich nebyl nikdy úplně normální. Některý maj záznam, jsou to drobný delikty, jiný měli v minulosti psychický problémy. Většina je bez práce nebo dělají něco podřadného. V životě vlastně skoro nic nemají, a aby vyplnili mezeru, vrhli se na tenhle případ. Když už se ho navíc jednou chopili, snaží se působit co možná nejpřesvědčivěji a využít všechny dostupný prostředky. Samostatně by asi nikdo z nich větší problém nepředstavoval, ale navzájem se podporují a hecují.“

Když dojde až ke vstupním dveřím, otočí se Maggie Roseová na Westona. „Takový princip dobře znám. Říká se tomu skupinové myšlení.“

„No, tak to tady funguje dokonale. Takže jestli vám můžu přece jenom radit, zkontrolujte si všechny bezpečnostní vopatření na domě. Ujistěte se, že máte dobrý a pevný zámek, poříďte si pár reflektorů navíc, pokud je teda ještě nemáte, a zadělávejte si dveře na řetízek. Ti lidi totiž vědějí, kde bydlíte.“

Svaly v jejím obličejí se na moment uvolní, až Westona napadne, že se chystá usmát, ale ona jenom řekne: „Budu na to myslet.“

Pete využije příležitosti a rychle mrkne nahoru. V mezipatře ale taky nikoho nevidí. „Prosím vás vo to,“ řekne. „Ale především se nenechte zlákat a nezačínějte si nic s Hamishem Wolfem. Koukal jsem tomu člověku do vočí a věřte mi, není v nich vůbec nic lidského. Wolfe není člověk, slečno Roseová. Je to stvůra.“

A Maggie Roseová se usměje. Tentokrát je to skutečný, nefalšovaný úsměv. Má širší ústa, než si předtím uvědomil, a její světlé rty jsou v úsměvu docela plné. Zuby má rovné, drobné a bělostné. „Slyšela jsem, že na něho ženy dost letí.“

„S tím asi neměl problém. To proto se mu jich taky podařilo tolik zabít.“

„A víte co, to mě na tom vlastně dost zajímá. Ne to, jak oblíbený byl ještě před zatčením. Je to velice pohledný muž, o tom není sporu, takže na tom by nic zvláštního nebylo. Ale fascinuje mě počet žen, které mu nepřestávají psát dopisy do vězení. Proč by něco takového dělaly? Co o tom soudíte?“

„Všichni sérioví vrazi maj fanklub,“ odpoví Weston.

„Fascinující.“ Maggie Roseová se nepřestává usmívat, když se natahuje po klice. „Díky tomu by z jeho příběhu mohla být sugestivní kniha. Kdybych na něj tedy měla čas, což ale nemám.“

„Vobávám se, že Wolfa byste nezajímala,“ řekne Pete.

Přitom si vymění místa ve dveřích. Když kolem ní prochází, zachytí Weston z jejích vlasů nádech podivného, chemického oděru.

„Proč myslíte?“

Pete Weston ji sjede pohledem odshora až dolů. „Protože máte zhruba vo pětadvacet kilo míň než ty holky, který Wolfa zpravidla přitahujou. Děkuju vám za váš čas.“

Než stačí ujit po cestě od domu tři kroky, dveře se za ním zabouchnou. Weston se neohlédne ani nezpomalí, přestože mu v kapse začne zvonit telefon, zrovna když se blíží k brance. Nastoupí do auta a zabouchne za sebou rychle dveře, aby nechal mrazivý vzduch venku. Až pak se podívá na mobil. Volá mu jeden z jeho konstáblů, čtyřiatřicetiletá Liz Nuttal-

lová. Weston klikne na Přijmout. „Tak copak potřebuješ, Nutty.“

„Takže jseš tam?“ řekne Nuttalová. „Jak to šlo?“

„Je úplně jiná, než jsem si myslel, to bezesporu. Ale pokud jde o Wolfa, vypadá to, že ji jeho případ nechává poměrně chladnou. Neměl jsem dojem, že by se chtěla se Sandrou Wolfovou dál stýkat.“

„A nemůže to na tebe jenom hrát? Mimochodem, sháněl se po tobě Latimer. Řekla jsem mu, žes jel na radnici na schůzku vohledně protidrogovejch vzdělávacích programů.“

„Moc hezký.“ Jejich nadřízený, šéfinspektor Latimer, se totiž o nic z toho, co se mohlo na radnici díť, zajímat nebude. Nijak se netajil tím, že ho veškerá byrokracie nudí.

„Poslyš, Nuts, udělej mi jednu laskavost. Můžeš? Vomrkní pro mě tu faru.“ Při těch slovech se Weston podívá na velký dům, ze kterého před chvílí vyšel. „Seznam voličů, veřejný služby a podobně, však to znáš. Když jsem u ní byl, Roseová s někým mluvila, ale podařilo se jí ho přede mnou šikovně zatajit, ať to byl, kdo chtěl. Jako by si nepřála, abych věděl, že v tom baráku není sama.“

„Nic jsem nenašla,“ řekne Liz po chvilce mlčení. „Nic nenavědčuje tomu, že by měla partnera nebo podnájemníka. Vůbec žádnéj záznam, prostě nikde nic.“

Pete se ještě pořád dívá na dům. Okna jsou čistá a prázdná. „Uvnitř byl ještě někdo další,“ řekne. „Tím jsem si jistej.“

4

www.CommonplaceSexism.com

JAK SE MŮŽE STÁT TLOUŠŤKA OTÁZKOU ŽIVOTA A SMRTI

Vydala 5. října 2014 Beth Tweedeyová, pravidelná příspěvatelka a dívka, která se „netají tím, že má oproti normálu pěkných pár kil navíc“.

Zoe Sykesovou, Jessie Toutovou, Chloe Woodovou a Myrtle Reidovou zavraždili, protože byly tlusté. To je nezvratný fakt.

Na Zoe, Jessie, Chloe a Myrtle se pachatel zaměřil kvůli jejich nadměrné konfekční velikosti. Následně byly zavražděny. Stále ještě nevíme přesně, jak k tomu došlo, ale můžete se klidně vsadit, že to nebylo nic příjemného. Jejich těla byla pohozena v temných, vlhkých, podzemních prostorách,

Má ji rád, nemá ji rád

v nichž měla patrně už navždycky zůstat a nikdy se neobjevit. Zoeino tělo se ostatně dodnes nenašlo. Čtyřem mladým ženám se stalo něco takového, protože žijeme ve společnosti, v níž váha a nadváha představují poslední baštu předsudků. A protože tloušťkou všichni přiznaně opovrhují, jako bychom mohli její vyhlazení tolerovat snáz.

V průběhu posledních dekad bez ustání narůstaly projevy nepřátelství vůči těm, kteří neodpovídají námi unifikované představě o dokonalém těle. Ale no dobře, vždyť já vím, na holky ve školních uniformách nadměrných velikostí se pokřikovalo odjakživa. Tlustí lidé – a obzvláště obézní ženy – byli vždycky (ohromným) terčem pro vtipy komiků, ale v posledních letech tento „tloušťkismus“ o poznání potemněl.

Byli jsme svědky toho, jak jsou obézní ženy napadány v barech i na ulicích, a to jak muži, tak ženami. Dentální hygienistka Tracey Keithová, která váží sto třicet kilogramů, zůstala ležet otřesená a se spoustou podlitin a modřin po slovním i fyzickém napadení. Stalo se to, když se loni v červnu vracela jedné noci domů vlakem. A čímže útočníky tak popudila? Zabírala příliš mnoho místa na sedadlech. Existuje celá řada žen s podobnými zkušenostmi a příběhy. Tlustým ženám je odpírán vstup do nočních klubů a stávají se terčem nadávek v lékařských ordinacích, protože jakmile si dovolí onemocnět, musí se jejich choroba přece automaticky vztahovat k nadměrné

tělesné hmotnosti, takže to, že jsou nemocné, je nakonec jenom jejich vina. Lidé s nadváhou nedostávají práci, nesmějí se účastnit některých pracovních pohovorů, a dokonce si v polovině případů nemůžou ani zavolat taxíka, jako by snad jejich nadměrná hmotnost mohla způsobit újmu potahům na sedadlech v autě.

A tohle všechno mlčky tolerují ti, kdo mají postavení, vliv a tím i možnost něco změnit.

Najednou se zdá v pořádku, že surovci, jako třeba hnusák Ron Carter píšící pro *The Spectator*, mluví o „nechutně tlusté ženské“ ve frontě u pokladny v Tesco, již podle jeho slov doprovázejí její „obtlouklé dětičky“. Zdá se v pořádku, když vtipkuje, jak by je všechny měli poslat do tábora, kde je hladověním přinutí rapidně zhubnout. Pokud vzdělaní lidé, kteří veřejně formují i názory ostatních, budou mluvit takto, jak se potom může vyjadřovat obyčejná masa blábolící na twitteru?

Jako národ jsme pyšní na to, že jsme odlišní a sví. A přesto je vůči lidem s nadváhou používána de facto nulová tolerance. Ženy, které váží stejně jako já nebo i víc, nemůžou jít v klidu po ulici, aniž by je někdo slovně nebo fyzicky napadal. Jako by se nás obecně uznávaná pravidla chování, respektu a vzájemné zdvořilosti jednoduše netýkala.

A teď se zdá, že pro nás neplatí ani to nejzásadnější z deseti Božích přikázání. Hamish Wolfe přísahal,

Má ji rád, nemá ji rád

že bude zachraňovat životy, kdykoli to bude možné. Ale pak se nechal tím, kolik viděl v Národní zdravotní službě tlustých lidí, rozlítit natolik, že vzal záležitosti do svých rukou. Dokonce i těm, kdo navenek odsuzují jeho násilné činy, se tajně ulevilo, že nezabil nikoho důležitého. Rozhodl se totiž zabíjet tlusté, neatraktivní ženy, a na tom přece není nic tak špatného. Vlastně tím nám všem prokázal velikou službu, protože svým činem v příštích letech znatelně snížil náklady Národní zdravotní služby. Máte pocit, že teď už přeháním? Tak si na sociálních sítích najděte kombinaci Hamish + tlustí lidé. Uvidíte, co všechno tam najdete.

Svým jednáním legitimizoval Wolfe špatné zacházení s obézními lidmi i jejich zneužívání. Tím nás poslal o několik desítek let zpátky.

Hamish Wolfe nikdy nevyjde z vězení živý. Ale nebezpečí, které na takové ženy v ulicích čeká, s jeho uvězněním rozhodně nezmizelo.

KOMENTÁŘE:

Hruštička Suzie napsala...

Jsem sice tlustší, než je obvyklé, ale jinak jsem úplně zdravá žena. A přesto jsem si dnes vyslechla následující hanlivá oslovení: Sude, Slonice Nelly nebo Tlustá krávo. A to máme sotva brzké odpoledne. Už dávno jsem přestala počítat, kolikrát do mě úplně cizí člověk na ulici dloubl, postrčil mě nebo do mě žduchnul jenom pro to, jak vypadám.

Když stojím ve frontě v Asdě, ostatní zákazníci se mi koukají do košíku a pohrdavě se ušklíbají. Jeden muž se mě dokonce jednou zeptal, jestli mám tohle všechno v plánu sníst úplně sama. Mám tři děti, díky za optání, kreténe. Takže máš úplnou pravdu, Beth, na tlustých ženách vždycky záleží o něco míň.

MellSouth napsala...

Temnější stránkou ponižování tlustých je i předpoklad, že obéznější ženské jsou automaticky lehké holky. Protože vypadají, jak vypadají, půjdou přece s každým, kdo se naskytne a projeví zájem, vždyť ony musí být vděčné za trochu té pozornosti. Nemají dovoleno být nějak vybíravé, musí brát, cokoli se jim namane (a často to taky dělají). Jakmile kdokoli sáhne na tlustou ženskou v baru – popláca jí po zadku nebo jí sáhne na prsa –, budou to všichni kolem brát jako zábavné rozptýlení. Navíc si o něco takového buď říkala, nebo by měla být vůbec vděčná, že je na ni někdo ochotný máknout. Obézní ženy prostě nemají stejná zákonná práva jako jejich vyzáblejší kolegyně.

GazboGoon napsal...

Z tlustých krav jako vy se mi zvedá kufr. Přestaňte žrát, děvky zasraný, a vaše problémy štandopéde zmizí.

Jeezzer napsal...

Šukali jste někdy s tlustoprdkou? Pokecejte si s ní

Má ji rád, nemá ji rád

o prdech a pak nám dejte vědět. LOL.

„Nikdy se těmi komentáři nedokážu prokousat.“

„A dobře děláš.“ Maggie zaklapne laptop.

„Myslíš, že lidi něčemu takovému skutečně uvěří? Že jsou ty vraždy něco jako pomsta tlustochům?“

„Ne. Většina toho, co se psalo v mezinárodním tisku, byla daleko decentnější.“

„Například?“

Maggie chvíli hledá v záložkách. „Třeba tady. Tenhle text v *Telegraphu*.“

Telegraph Online. Středa 15. října 2014.

TLOUŠŤKA NENÍ TO, OČ TU BĚŽÍ

Zděšená hysterickými reakcemi, které minulý měsíc provázely odsouzení Hamishe Wolfa, argumentuje Sally Kelseyová, proč nebyla tloušťka jeho oběti nikterak relevantní.

Od chvíle, kdy nastoupil Hamish Wolfe do vězení, aby si zde odpykal svůj trest, neuplynul snad ani den, kdy bychom nebyli konfrontováni s ostře kritickým článkem zaměřeným na „zostuzování tlustých lidí“. „Spravedlnost i pro tlusté holky!“ vykřikoval v titulku svého článku zrovna minulý týden jeden známý blogger, jako by snad Hamish Wolfe nedostal doživotí, což ho bezpečně oddělí od okolního světa po zbytek jeho života. Nejsem si vědoma toho, že by mohla spravedlnost vynést tvrdší rozsudek než právě

doživotní žalář.

Policie čelila kritice, že ho nedopadla dostatečně rychle. Už když v červnu 2012 zmizela Zoe Sykesová, měli si prý policisté uvědomit, že se tady jedná o útok vraha zaměřeného na dívky při těle. Bez ohledu na to, že se tělo Zoe nikdy nenašlo a že celé dny, týdny i měsíce po svém zmizení byla Zoe Sykesová neustále vedená jako pohřešovaná osoba, měla policie už tehdy vědět, že je něco špatně. Pravděpodobně měli také varovat všechny obézní dívky a oznámit jim, že jsou v nebezpečí.

Média čelila pro změnu obvinění z toho, že sériového vraha nebrala dost vážně, protože „zabíjel výhradně tlusté dívky“. Nás novináře potom obviňovali, že jsme tiše souhlasili s chováním „spodiny“, lidí, kteří se prezentovali na facebookových nebo twitterových účtech obětí a zaplavovali je nenávisťnými komentáři, podle nichž dostaly akorát to, co si zasloužily.

Jenomže těm, kteří celou aféru komentují tímto způsobem – ať už oficiálně, nebo na neoficiálních kanálech –, něco dost podstatného uniká.

Hamish Wolfe rozhodně nespustil samozvanou kampaň proti obézním ženám. Na takový nesmysl byl až příliš inteligentní. Byl to zabiják, masový vrah, a jako každý sériový vrah naší doby měl i on svůj typ obětí. Zoe, Jessie, Chloe a Myrtle prostě pouze odpovídaly jeho typu. Líbily se mu. Bohužel pro

Má ji rád, nemá ji rád

ně jim to Wolfe dával najevo velice nepříjemným, zvráceným způsobem.

Existuje celá řada důkazů, a mnohé z nich byly zveřejněny také během soudního procesu, které ukazují, že Hamish Wolfe měl odjakživa slabost pro boubelky. Pro naši společnost, tak posedlou dokonale formovanou postavou, je něčemu takovému zjevně těžké uvěřit, zvláště s ohledem na to, že Wolfe svým vzezřením a dokonale vypracovanou postavou připomíná řecké bohy. Pravdou ale je, že se mu dívky při těle skutečně líbily. (A nenechte se prosím mýlit fotografiemi v novinách, na nichž ho můžete vidět bok po boku s jeho vychrtlou přítelkyní – někteří muži jsou překvapivě dobří ve využívání svých partnerek jako kamufláží a štítů.) Ještě na univerzitě chodil Wolfe s několika obézními dívkami. Dokonce prý bylo nalezeno i poměrně nehezké video, na němž má Wolfe sex s mladou dívkou výrazně rubensovských proporcí.

To, co udělal, je strašlivé. Šokující. Ale o naší společnosti to nevypovídá nic víc než to, že čas od času vyprodukuje zvráceného a nemocného jedince. A na Hamishi Wolfovi je toho zvráceného a špatného až dost. Žádný seriózní komentátor ale nikdy ani slovem nenaznačil, že by něco špatného bylo i na jeho obětech.

Takže klidně jezte dál, dámy. Nejste ve větším ohrožení než kterákoli z nás.

KOMENTÁŘE...

„Ne. Už žádné komentáře. Tady přestaň.“

Maggie zavře webové stránky. „Tím končím.“

„A co soudíš o detektivu seržantu Westonovi?“

Maggie se neúspěšně pokusí potlačit zívnutí. „Vlastně jsem o něm moc nepřemýšlela. Ale působil na mě docela rozumně.“

„A myslíš si, že na jeho domněnce, že by sem mohli Wolfovi přívrženci přijít a nějakým způsobem tě ohrozit, něco je?“

„O tom silně pochybuji. Proč se na to ptáš?“

„Ale, jen si tak říkám, jak dlouho ještě hodláš ignorovat to křupání šterku na cestičce vedoucí k domu, převržený květináč i zvuk toho, jak někdo lomcuje klikami a zkouší, jestli některá nepovolí. Jen mě zajímá, jak dlouho ti bude ještě trvat, než přiznáš, že se zhruba poslední půlhodinu někdo potuluje kolem domu?“

Nejprve Maggie venku vůbec nic nevidí. Noc je příliš temná. Nakonec, kromě praskání a chrastění v ústředním topení, které se v pravidelných intervalech ochlazuje, není slyšet nic. Náhle se ale za domem objeví světlo. Ozařuje osamělou postavu směřující k cestě.

Maggie sleduje, jak se její tajemný půlnoční návštěvník bez jediného dalšího ohlédnutí vydává po silnici pryč.

5

Časopis *People of Our Time*, prosinec 2014

HLADOVÝ JAKO VLK?

Silvia Pattisonová navštívila vězení Parkhurst, aby se mohla setkat s nechvalně známým panem Wolfem.

Hamish Wolfe dostává více než sto dopisů měsíčně, přičemž přes devadesát procent z nich tvoří dopisy od nejrůznějších žen. Když jsem se s ním setkala ve státní věznici Isle of Wight (Parkhurst), řekl mi, že ho většina korespondentek považuje za oběť justičního omylu.

„Někdy je pravda tak zjevná,“ řekl mi. „Pouze lidé se zvláštními osobními zájmy k takové pravdě zůstávají slepí.“

Když jsem se ho ale zeptala, do jaké míry bychom měli důvěřovat lidem, kteří se s ním nikdy osobně

nesetkali, neměli možnost prostudovat si detaily případu a mohli by být – jsem si jistá, že se sama červenám, když to teď píšu – spíše ovlivnění jeho dokonalým vzhledem než smyslem pro pravdu či spravedlnost, Wolfe jakýkoli vliv své osobnosti na mínění druhých odmítl.

„Pokud existuje větší množství lidí přesvědčených o nějaké pravdě, obvykle je to tím, že to pravda skutečně je. Stal jsem se obětí jednostranně zaměřeného vyšetřování šitého horkou jehlou, které se kvůli potřebě rychlého uzavření případu uchýlilo k jednoduchému, nabízejícímu se řešení.“

Když jsem se ho ale zeptala, proč se potom proti stávajícímu rozsudku neodvolal, prozradil mi, že má něco takového rozhodně v plánu. „Někdy je nutné, aby se zvířený prach zase usadil. Velice uvážlivě teď přemýšlím o tom, s kým bych v budoucnosti rád spolupracoval. Chci, aby můj obhájce byl ten nejlepší možný. Můžu si počkat. Moje svoboda je až příliš důležitá, než abych ji dal všanc kvůli unáhlenému, uspěchanému pokusu verdikt soudu zvrátit.“

A zatímco Wolfe čeká, nemá rozhodně nouzi o ženy ochotné mu toto období zpříjemnit. Dámy mu posílají peníze, píší podpůrné dopisy, navrhují možné plány útěku, a dokonce mu nabízejí manželství. Každá z nich se domnívá, že právě ona je ta jediná, která se o Wolfa zajímá. Mají pocit, že musí být nesmírně osamělý, a proto touží po jediném dopisu právě od ní.

Má ji rád, nemá ji rád

Podotkla jsem, že po našem rozhovoru a článku, který na jeho základě vyjde, budou možná některé překvapené, on ale jenom pokrčil rameny. Mám pocit, že je imunní vůči obdivu všech žen, s nimiž se pravděpodobně nikdy v životě neuvidí. Jak říká, odpovídá pouze na málo pečlivě vybraných dopisů. Reaguje pouze na ženy, které považuje za inteligentní a citlivé, a i jim ve své odpovědi v podstatě pouze poděkuje za podporu a vřelá slova. Značné množství obdržených dopisů potom předává spoluvězňům, zejména ty vulgární či oplzlé.

Když jsem se ho zeptala, jestli mu připadá morální předávat dál dopisy adresované přímo jemu, jenom se nelibě zamračil a ostře se na mě zadíval. Oči se mu zúžily a já jsem si poprvé za celou dobu uvědomila, že jsem se ocitla v přítomnosti odsouzeného vraha.

„Kdyby vám nějaký muž poslal svoje boxerky,“ řekl nakonec, „společně s poznámkou, že je nosil dva dny v kuse a potom v nich i masturboval, co byste s nimi udělala?“

„Flákla bych s nimi do koše,“ odpověděla jsem bez váhání. „Okamžitě se jich zbavila.“ V této fázi našeho rozhovoru jsem lehce znervózněla. Sedím tu sama s Hamishem Wolfem v místnosti bez oken. Wolfe je sice připoutaný ke stolu, ale je to velice urostlý a silný muž a sedí jenom kousek ode mě.

„Přesně to jsem také udělal,“ řekl mi. „A ostatní je

z těch košů začali vyhrabávat, takže teď jim jenom ulehčuji práci.“

Zeptala jsem se ho, jestli většina dopisů, které dostává, má právě takto sexuální podtext. „Mnohé z nich,“ přiznal Wolfe. „Některé pisatelky zase chtějí vědět, co všechno jsem udělal svým obětem. A pokud mám být upřímný, právě to jsou nejvíce znepokojivé listy. Jejich autorky nezajímá, jestli jsem vinen, nebo ne. Ve skutečnosti doufají, že jsem to všechno spáchal a že jim teď poskytnu celou řadu obscénních detailů. Jiné se ptají, jestli Parkhurst poskytuje manželským párům možnost návštěv v soukromí. Což je služba, kterou toto vězeňské zařízení mimochodem nenabízí. Ale většina žen, které mi píší, je pouze velice osamělá, dokonce i v případě, že mají rodinu. Zoufale se snaží nalézt spřízněnou duši a dosáhnout tohoto vzácného splynutí dvou lidí. Mají pocit, že v tomto ohledu bych mohl být snadná kořist. Nemám přece kam utéct a nikam jim nezmizím.“

Po těch slovech se na mě Wolfe usmál a já z něho najednou paradoxně dostala daleko větší strach než před chvílí, kdy ke mně rozhodně tak přívětivý nebyl.

„Alespoň ne hned,“ dokončil ještě.

(Maggie Roseová:

složka k případu 00326/5 Hamish Wolfe)

6

*Státní věznice Isle of Wight – Parkhurst
Clissold Road
Newport*

Má milovaná,

v noci jsem se vzbudil ze sna, který se mi o Tobě zdál. Byl tak živý, že jsem měl ještě několik vteřin v polospánku pocit, jako bys skutečně ležela po mém boku. Otevřel jsem oči dřív, než mě náhlé zjištění pravého stavu věci a následné zklamání naplní hořkostí, a zjistil jsem, že je má cela zalitá bledým, tajuplným světlem.

Vstal jsem a přešel k oknu. Vzpomněl jsem si, jak podivně vzrušená a nepřičetná bývala některé noci moje fena. Chodíval jsem za ní dolů po schodech domem plným podivné, stříbřité záře. Následoval jsem ji ven do zahrady, kde jsem ale neobjevil žádnou mimozemskou vesmírnou loď, pouze měsíc v úplňku. Moje fena

Sharon J. Bolton

nikdy nemívávala potřebu pobíhat venku (nebudu se tu snižovat popisem jediné výjimky, k níž ji nutily její tělesné potřeby), chtěla se jenom natáhnout na trávnik, ležet ve svitu měsíce a pozorovat hvězdy. A tak jsme to dělávali společně.

A včera v noci jsem stál u okna, pozoroval měsíc a myslel jsem na psa, kterého miluji, a na ženu, kterou miluji. A najednou mě pohltil intenzivní pocit, že se můj čas protáhne donekonečna: že tato malá, stísněná cela bude už navěky mým jediným světem, a že dokonce i po smrti na sebe peklo vezme podobu této cely. A že ty hovny potřísněné zdi a nechutné jídlo budou mými společníky i nadále. A vzpomínka na Tebe bude jako umírající hvězda: bude to pouhá připomínka světla, kvůli němuž je temnota k nesnesení.

Hamish

VLASTNICTVÍ POLICEJNÍHO ODDĚLENÍ AVON
A SOMERSET. REFERENČNÍ ČÍSLO 544/45.2
Hamish Wolfe

7

Kanceláře na portisheadské policejní stanici jsou nezvykle prázdné na to, že je všední den ráno. Může za to ozbrojená loupež a dvě loupežná přepadení, ke kterým během včerejší noci v centru Bristolu došlo. V této chvíli jsou v místnosti jenom Pete Weston, Liz Nuttallová a Sunday Sadik, což je korpulentní a nechutně veselý a rozšafný chlapík.

Liz upřeně hledí na monitor. „Shane Ridley utopil svoji ženu ve vaně,“ řekne, „a pak rozsekal její tělo na kousky, aby se jí moh zbavit. Porotě to netrvalo ani hodinu, než ho poslala za mříže. Maggie Roseová prej ale našla důkaz, že Lara Ridleyová měla poměr – nebo možná několik aférek – s neznámou vosobou nebo vosobama. A teď tvrdí, že Laru Ridleyovou zabil jeden z jejích milenců.“

Pete Weston stojí přímo za židlí Liz Nuttallové, takže na obrazovce vidí fotografii Ridleyho ženy: zhruba pětadvacet, plavovlasá, krásná žena.

„Takže nejenom, že ji zabili, ale teď ještě celej svět poslouchá, jaká to byla děvka,“ pokračuje Liz. „Ridleyho vodvo-

lání se bude projednávat zhruba za dva měsíce a vočekává se, že to pro něj dopadne dobře. Minulej měsíc dostal Lařin otec ze všeho toho stresu infarkt a její matka bere antidepresiva.“

Sunday, který se zásadně nezvedal ze židle, pokud to nebylo nezbytně nutné, se k nim začal sunout na pojízdné židli. Zastavil se jenom několik centimetrů od Westonovy nohy.

„Steve Lampton zmlátil a uškrtil tři ženy, který si našel přes internetovou seznamku.“ Liz otevře další okno. „Jenomže podle Maggie Roseové, která ho v roce 2007 dostala ven, to nebyl von. Navíc vysoudil skoro půl milionu jako vodškodný, a pokud říkaj ty fámy, který kolujou, pravdu, čtyřicet procent připadlo jeho právnice.“

„Gwentská policie navíc v souvislosti s těma vraždama nikdy nikoho jinýho nepodezírala,“ dodá Pete.

„Její druhej vobrovskej úspěch byl Nigel Upton.“ Liz je teď vysloveně na koni. „Ven se dostal v roce 2008. Vodškodný se tenkrát vyřešilo jako mimosoudní vyrovnání, ale všichni věřej, že to bylo sakra vysoký číslo.“ Liz se podívá přes rameno na oba své kolegy. „Takže pokud si někdo třeba nebyl jistej, jak si Maggie Roseová může dovolit ten svůj kurevsky vobrovskej barák, tak tady máte vodpověď.“

Na Sundayho stole se rozřinčí telefon. Na židli se k němu přesune a zvedne sluchátko.

„Je jako posranej vampýr,“ řekne Liz.

„Je dole na recepci,“ podotkne Sunday. „Chcete, abych tam pro ni zašel a vyzved ji?“

Pete je vmžiku na nohou. „Já to udělám. Nejdřív vo tom ale informuju Latimera.“ Když ustupuje od Lizina stolu, zakopne o její tašku a část obsahu se vysype na podlahu. Sklo-

ní se, aby věci sebral, ale Sunday bryskně vyskočí ze židle a ohne se dřív než on.

„Nechtěla bys nám něco říct, Liz?“ zeptá se Sunday významně. V ruce drží číslo časopisu *Nevěsty*.

Liz zrudne a na Westona se nemůže ani podívat. „To mám pro jednu kámošku,“ řekne pak. „Jako bych byla znovu takhle pitomá.“

Pete otevře dveře šéfovy kanceláře. „Je tady Maggie Rooseveltová,“ oznámí Latimerovi. „Čeká dole na recepci.“

Šéfinspektor Tim Latimer zavře složku, kterou zrovna pročítal, a odloží ji do otevřené zásuvky. Potom přepne telefon na záznamník a upraví úhel mezi jedinými dvěma předměty, které kromě telefonu na stole má. Jsou to dvě fotografie. Když se zvedá od stolu, vezme si z opěradla židle sako a uhladí případné záhyby či nerovnosti.

„Tak ji radši přiveďte nahoru,“ promluví nakonec. „Brenda už je v trojce, pochopil jsem to správně?“

„Přesně tak. Je tam s ní i styčná důstojnice.“

Latimer je o několik palců vyšší než Pete a má ve zvyku stavět se k člověku až příliš blízko, takže na něho shlíží lehce svrchu. „Nezapomeň si vzít sako,“ dodá ještě.

Na vnitřní straně dveří šéfinspektorovy pracovny visí malé, čtvercové zrcadlo. Není to standardní vybavení. Šéfinspektor, který tu sloužil před Latimerem, na dveřích nic takového neměl. Latimer ale nikdy neopustí kancelář, aniž by se v něm krátce zkontroloval. Když se spokojeně ujistí, že ani jediný šedivý vlas nevyčnívá z jeho dokonale uhlazeného účesu, vyjde před Petem do společné kanceláře jednotky. Při chůzi se mu hlava jemně kymácí na obě strany. I přes jeho výslovný zákaz, že do pátku jedenáctého, čili do doby dva

týdny předtím, než nastane ten velký den, nechce v kanceláři vidět ani náznak výzdoby, začínají se už teď tu a tam objevovat papírové řetězy a vánoční ozdoby. Působí to trochu jako býlí rozlezlé v rozích opuštěné zahrady.

Liz čeká u dveří a v ruce drží Peteovo sako. Má krátce střižené vlasy barvy slámy, které jí po desáté hodině dopolední sotvakdy drží hezky uhlazené u hlavy, takže teď její účes věrně připomíná vrabčí hnízdo. Když se k ní Pete blíží, zamáchá jeho sakem ve vzduchu jako toreadorka a on se zaksichtí.

„Nepřeháněj to.“ Liz se postaví za něho, aby mu tak mohla na ramena snáz navléct sako. Když se jejich těla letmo dotknou, ucítí Weston její parfém. A taky pot. „Hodně štěstí,“ popřeje mu Liz.

V chodbě se oba muži rozdělí: Latimer jde do zasedačky, Weston dolů na recepci.

Maggie Roseová tu stojí v kabátě, který odpovídá jejímu příjmení. Když je od ní Weston pouhých několik kroků, vzhledne a podívá se na něj. Jakmile je mimo domov, oblečená do společnosti, vypadá Maggie úplně jinak. Růžový odstín rtěnky má přesně sladěný s barvou kabátu. Její ústa teď mají nádech plnosti, kterého si předtím u ní doma nevyšiml. Taky oční stíny má růžové, jen v jemnějším odstínu, a růž na tvářích je opět barevně sladěná se zbytkem jejího outfitu. Růžová navíc ostře kontrastuje s modrými vlasy i očima a výrazně vystupuje na její bledé pleti. Maggie Roseová vypadá jako postava z jedné pohádkové knížky jeho dcery.

„Je to vod vás laskavý, že jste přišla.“ Potřesou si rukama.

„Ne, to není.“ Dokonce i pod koženými rukavicemi působí její ruka studeně.

„Promiňte?“

Maggie Roseová stáhne ruku zpátky, ale zůstane stát hodně blízko u něj. „Přišla jsem částečně proto, že nikdy není dobré dostat se kvůli čemukoli do křížku s policií, a částečně také proto, že jsem k vám posledně, když jsme se setkali, nebyla zrovna nejzdvořilejší, takže jsem se cítila trochu provinile. No a konečně jsem přišla i proto, že očekávám něco na oplátku.“

„Ach ano, to jste říkala. Chcete si vo tom promluvit teď hned?“

Maggie Roseová se rozhlédne a zjevně zhodnotí, že je na recepci dostatečný klid. „Tak dobře. Uděláme to následovně. Umím si docela dobře představit, o co se tady jedná, a je mi také poměrně jasné, že se mi to nebude zamlouvat. Takže mi něco dlužíte. Souhlasíte s tím?“

„V zásadě,“ reaguje Pete obezřetně.

„Až příště budu potřebovat mluvit s nějakým detektivem a budu shánět potřebné informace, zvednete mi telefon.“

Weston předstírá, že její požadavek zvažuje. „Tak fajn. Ale jenom jednou. Pak budeme vyrovnaní.“

„Uvidíme.“ Maggie si trochu vyhrne rukáv kabátu, aby se podívala na hodinky. „Jdeme pozdě. Hodláte to svést na mě?“

Pete pomyslí na Latimera, který netrpělivě přešlapuje nahore v zasedačce. „Věřte mi, že vzít vinu za tohle zpoždění na sebe bude mým velkým potěšením.“

„Slečno Roseová, šéfinspektor Tim Latimer. Je od vás nesmírně laskavé, že jste přišla. Jsem veliký fanoušek.“

Maggie Roseová nakloní hlavu mírně ke straně a zvědavě se na něho podívá. „Fanoušek čeho?“

Pete zůstal stát ve dveřích a teď ty dva zaujatě pozoruje.

Maggie vedle Latimera působí samozřejmě drobným dojmem, ale z nějakého důvodu obvyklá fyzická převaha jeho šéfa v její přítomnosti bledne. A není to jenom zářivými barvami, které má Maggie Roseová na sobě. Způsobuje to spíš její nehybnost. Její poklid.

„Váš, samozřejmě,“ dodá Latimer.

Zrovna teď se Maggie Roseové dostalo Latimerova pověstného obouručního potřesení rukama, při němž ji po vzoru politiků levou rukou dvakrát jemně popláca po stisknuté pravačce. Jedná se o gesto, které říká: *Nesmírně mě těší a blaží vaše přítomnost, ale v nadřazené pozici jsem tady pořád já, na to nezapomínejte.* Maggie si ještě stále nesundala rukavice.

„Četl jsem všechny vaše knihy,“ mluví Latimer dál. „Jsou skvělé.“

Za posledních šest měsíců neviděl Pete Latimera přečíst ani řádku.

Konečně spustí Latimer z Maggie oči. „Pojď dál, Pete, předpokládám, že se k nám budeš chtít přidat. Nedáme si k tomu kávu?“

„Pro mě ne, děkuji. Kam chcete, abych se posadila?“ Maggiiny oči se teď slabě lesknou, když pohledem přejíždí jednotlivé židle u stolu v policejní zasedací místnosti. Když její pohled doputuje až k Brendě Sykesové, na okamžik se u ní zastaví, styčnou důstojnici přeskočí a konečně se zaměří zpátky na šéfinpektora Latimera.

„Co kdybyste si sedla do čela?“ navrhně Latimer.

Pete si hlasitě odsune židli a usedne naproti Maggie i důstojnici. „Slečno Roseová,“ promluví, „rád bych vám představil paní Brendu Sykesovou, matku Zoe Sykesové, první oběti Hamishe Wolfa.“

„Já vím.“ Maggie se na Brendu zdvořile, přátelsky usměje. „Viděla jsem vaši fotografii v novinách. Je mi nesmírně líto, co se stalo vaší dceři.“

Brendiny oči se zalijí slzami. Pokusí se říct něco, co snad mělo být: „Děkuju vám.“ Styčná důstojnice se k ní nakloní a útěšně ji pohladí po ruce.

„Nejsem si jistý, kolik toho o Zoeině vraždě víte, Maggie,“ začne mluvit Latimer, „ale –“

„Vím, že se Zoeino tělo nikdy nenašlo, ale že mezi jejím případem a dalšími třemi zavražděnými ženami byl dostatek podobností, aby to státnímu zástupci stačilo k obvinění Hamishe Wolfa i z její vraždy. Tento pokus se ale nakonec ukázal jako neúspěšný.“

„Od té doby, co je Wolfe ve vězení, se na něho Brenda několikrát písemně obrátila. Požádala ho, aby jí prozradil, kde jsou ostatky její dcery,“ pokračuje Latimer. „Pro něj v tom není žádný rozdíl, nemůže totiž dostat tvrdší trest než doživotí. Ale pro Brendu i její rodinu by to znamenalo tolik kýžene uzavření celého tak smutného případu.“

„Tady by bylo asi dobrý dodat, že celou voblast kolem Cheddar Gorge jsme důkladně pročesali. Prohledávala se tak důsledně, jak to bylo v našich silách,“ vezme si slovo Pete. „Domníváme se, že bude stejně jako ty vostatní někde v jeskynním systému, ale v týchle části Somersetu jsou tam dole míle a míle podzemních tunelů a jeskyní, a Wolfe je navíc znal daleko líp než kdokoli jinej. Upozornili jsme všechny horolezecký a jeskynní kluby, aby nám cokoli neobvyklého v okamžitě hlásily, ale pokud nebudeme mít z pekla štěstí a náhodou na ni někdo nenarazí, naše šance najít ji bez Wolfovy pomoci jsou dost mizivý.“

„Tomu rozumím.“ Maggie teď otočí ty své znepokojivé modré oči přímo na Petea. „Ale já nejsem horolezkyně ani fanynka jeskynního lezení, takže co s tím vším mám společného?“

„Brenda dostala od Hamishe Wolfa dopis,“ odpoví na její otázku Latimer.

„Vítejte v klubu.“ Maggiin výraz v obličeji je stále stejně přátelský. „Já už jsem dostala čtyři.“

„Máme tady jeho kopii.“ Latimer před sebou rozprostře list formátu A4. „Mám vám ho přečíst?“

Chvilí čeká na Maggiinu reakci, která ale nepřichází.

„Drahá paní Sykesová,“ rezignuje Latimer po chvílce na další čekání. „Vaše dcera se mi moc líbila. Jak možná víte, dostala ke mně doporučení na vyšetření cysty děložního čípku, která, jak se nakonec ukázalo, byla zcela neškodná. Chvilí jsme si povídali obecně o jejím zdravotním stavu. O některých věcech zjevně mluvila ochotně a ráda, u jiných se spíše zdráhala. Pravděpodobně byste mohla namítnout, jestli je vhodné, abych s Vámi takto otevřeně probíral zdravotní stav Vaší dcery, a samozřejmě bych to dělat neměl. Mám ale za to, že do větších problémů se zdravotní radou už se dostanu jen těžko.

Nejsem si jistý, jestli budu schopný být nápomocen při nalezení ostatků Vaší dcery, ale slibuji, že pro to udělám maximum. Pomůžu Vám v případě, že se Vám podaří přesvědčit Maggie Roseovou, aby mě navštívila ve věznici Parkhurst. Stačí mi jediná návštěva, ale musí

za mnou přijít s otevřenou myslí a ochotou mi naslouchat. V úctě Váš, Hamish Wolfe.“

„Můžu se podívat?“ zeptá se Maggie a její ruka okamžitě vystřelí přes stůl k Latimerovi.

Ten jí poskytne několik vteřin, aby si mohla Wolfeův dopis prohlédnout. „Je zřejmé, že najít Zoe je naší hlavní prioritou, a pokud je Wolfe ochotný spolupracovat, jsme nuceni jeho nabídku alespoň seriózně zvážit. Zároveň je pro nás podstatné, že v tomto dopise je první náznak změny jeho výpovědi. V zásadě je ochotný přiznat vinu.“

„Nic takového nedělá.“ Maggie ani na okamžik nezvedne zrak od dopisu.

„Co prosím?“

„Wolfe nepřiznává vinu. „Nejsem si jistý, jestli budu schopný být nápomocen při nalezení ostatků Vaší dcery, ale slibuji, že pro to udělám maximum.“ To nemusí znamenat nic jiného než to, že se Wolfe ochotně podívá na mapu a náhodně vybere a navrhne několik jeskyní, které byste na základě jeho předchozích zkušeností s tamním terénem ještě měli prohledat.“

„I kdyby to tak bylo, musíme to zkusit.“

„To možná ano. Ale beze mě.“

Je slyšet, jak Brenda prudce zadrží dech, zatímco styčná důstojnice se jen nervózně rozhlédne po místnosti.

Maggie ale nedává Latimerovi šanci se k tomu vyjádřit a pokračuje. „Hamish Wolfe nemá nejmenší zájem s vámi spolupracovat. Ani nemůže, protože by musel přiznat vinu, a nic takového Wolfe nikdy neudělá. Nikdy by nezahodil šanci na zvrácení svého rozsudku a změnu z doživotního

vězení na jinou formu trestu, která by snad mohla jednoho dne přijít. Rozhodně neudělá nic, čím by ohrozil své odvolání, které, a tím jsem si jistá, má v plánu podat.“

„Mohla bych se vás na něco zeptat, slečno Roseová?“ Výrazný somersetský přízvuk Brendy Sykesové s ostře vyslovaným písmenem „er“ je všechny překvapí.

„Ale jistě.“ Výraz v obličeji Maggie Roseové ale říká přesný opak. Kdyby bylo po jejím, nezaplétala by se Maggie s Brendou Sykesovou do hovoru, a vůbec by s ní měla společného co možná nejméně. Ideálně by chtěla celou tu věc ukončit a co nejrychleji se odtud dostat pryč.

„Máte děti?“

Než odpoví, její rty se na vteřinu stáhnou. „Nejsem matka.“

„Pak nemůžete tušit, jaký to je, když se vašemu dítěti stane něco zlého.“

Zoe bylo sice v době jejího zmizení čtyřadvacet let, takže byla stěží dítě, ale na ten drobný rozpor samozřejmě nikdo nepoukáže. Brenda teď mluví k Latimerovi. „A co vy? Vy máte děti?“

Latimer sklopí oči k desce stolu. „V mém životě se teď objevilo malé dítě,“ odpoví po chvíli. „Čtyřleté děvčátko. Začíná pro mě být velice důležité, takže ano, já –“

„Já mám dceru.“ Pete rozhodně neměl v úmyslu, aby jeho slova zněla tak ostře a hlasitě. „Jsou jí čtyři. Pokud by to teda někoho zajímalo.“

„Pokračujte, Brendo,“ povzbudí Brendu Sykesovou styčná důstojnice. „Chcete přece něco říct. Tak jen do toho.“

„Věděla jsem, že se jí muselo něco stát. Tehdy tu páteční noc, když se Zoe nevrátila domů.“

„Umím si představit, že to pro vás musely být strašné chvíle.“ Latimer se ji pokouší utišit, ale Brenda ho ignoruje, protože veškerou pozornost soustřeďuje na Maggie Roseovou.

„Celou noc jsem si pořád představovala, co se má holčičce mohlo stát. Myslela jsem na to, jak někde pláče a volá mámu, protože když jsou vyděšený nebo mají bolesti, tak právě tohle všecy vždycky udělají. Chtějí jenom svoji mámu. A já jsem nemohla dělat nic, vůbec nic. Nemohla jsem jí pomoci.“

Tady Brenda Sykesová přestane mluvit, aby popadla dech. Styčná důstojnice ji znovu chlácholivě chytí za ruku.

„Pořád ji slyším. Každou noc. Probudím se a slyším ji, jak křičí. A najednou si nejsem jistá, jestli zvládnu ještě jednu Vánoce bez ní.“

Řeč těla Maggie Roseové neomylně prozrazuje, že chybí málo, aby se zvedla od stolu a odešla. „Moc mě mrzí, čím si procházíte, Brendo, ale nemohu vám pomoci.“

„Ale jo, můžete. Můžete za ním jít, navštívit ho. Můžete ho přinutit, aby vám řekl, kde Zoe je.“

„Ale nic takového mi Wolfe neřekne, nemůže ani nechce. Chápu, jak pro vás musí být těžké to slyšet, ale tady ve skutečnosti nejde o vás. Jenom vás využívá. Hraje hru. Ale tu hru hraje Wolfe se mnou.“

„S vámi? Kdo si sakra myslíte, že jste, když máte bejt tak dů–“

Latimer ale Brendu přeruší. „Možná máte pravdu, Maggie. Ale rozhodně máte schopnost popasovat se s někým jako Hamish Wolfe. Takže nestálo by to aspoň za zkoušku?“

Maggie se pohledem přesune od Brendy k Latimerovi. „Dovolte mi, abych vám prozradila, co je na vězení pro lidi jako Hamish Wolfe úplně nejhorší. Kupodivu to nejsou zou-

falé podmínky, hnus a špína, a není to dokonce ani nechutné jídlo nebo soustavná hrozba násilného útoku, kterému je vystaven. Je to nuda. Nemá přístup k počítači, natož k internetu, všechny knížky, které v tamější knihovně mají, přečetl už dvakrát, přístup k televizi je omezený, a navíc ostatní sledují takové programy, jež Hamish Wolfe považuje za zbytečné. Prozatím strávil ve vězení pouhých čtrnáct měsíců, několik měsíců předtím byl ve vyšetřovací vazbě, a už teď se může ukousat nudou. Takže šance, že by si s námi mohl trochu pohrát a zatáhnout nás do svého plánu, by pro něj byla jako dar z nebes.“

Potom se Maggie otočí zpátky k ženě po své levici. „Zoe vám už nic nevrátí, Brendo. Chápu, že pokud se podaří nalézt její tělo a vy ji konečně pohřbíte, budete to považovat za jakési uzavření a snad i smíření, k čemuž do jisté míry také dojde, ale vaše bolest i zuřivost bez ohledu na to přetrvávají dál. Pokud jste dost silná, najdete způsob, jak se s nimi vypořádat. Jestli ale necháte Hamishe Wolfa, aby se vám dostal do hlavy a pohrával si s vámi, pouze to prodlouží vaši agónii na tak dlouho, jak mu jenom vy sama dovolíte. On má totiž k dispozici všechen čas světa, nikam nespěchá. To vy ale ne. Máte svůj život, ve kterém byste měla pokračovat.“

„Jste vobyčejná bezcitná mrcha, víte to?“

Maggie vstane od stolu. „Ignorujte ho. Zapomeňte na něj.“ Potom se podívá na ostatní, takže následující slova adresuje všem přítomným. „To je ten nejlepší způsob, jak Hamishe Wolfa ztrestat. Mrzí mě, že vám nemohu pomoci.“

Pete ji dožene těsně nad schodištěm a Maggie mu dovolí, aby se vedle ní zařadil. „Vy se na mě nezlobíte, vidíte?“ řekne

a po očku se na něho podívá. „Všichni ostatní jsou na mě naštvaní, ale vy jediný ne. Nechcete přece, abych se s Wolfem setkala.“

„Ne, to teda nechci.“

„Proč ne? Máte strach, že bych ho byla schopná dostat ven?“

Weston se nuceně zasměje. „Wolfovo vodsouzení stojí na solidních základech. Nechci, abyste za ním šla, protože s váma souhlasím. Hraje si s váma, pohrává si s náma se všema. Dělá to jenom pro zábavu. A já prostě nechci, aby se mu dostalo takovýho zadostiučinění.“

„I kdyby tu byla jenom nepatrná naděje, že se nám díky němu podaří najít Zoe?“

Naproti nim se na schodech objevili lidé stoupající nahoru, takže Weston zůstal o krok zpátky za Maggie a teď promlouvá k temenu její hlavy. „Nevěřím, že by nám řek, kde je Zoe,“ odpoví. „A popravdě to ani nepotřebujem vědět. Brenda má sice pocit, že to musí zjistit, ale my to nepotřebujem. Zoe je mrtvá, Wolfe ji zabil a teď si za to vodpykává trest. Takže jestli její tělo najdeme, nebo ne, na tom nic nezmění.“

Maggie sestoupí z posledního schodu. „Přesně to si myslím i já. Takže jaký je mužský ekvivalent bezcitné mrchy?“

Weston se uculí. „Nejspíš bude stačit jenom chlap. Vozval se vám Wolfe znovu vod tý doby?“

„Ne.“

„Takže budeme doufat, že už to vzdal.“

Weston má chuť zeptat se jí na hlasy, které u ní v domě slyšel. Když se ale nadechuje k otázce, Maggie se kousek před vstupními dveřmi do budovy najednou zastaví. „Proč se vy a šéfinspektor nemáte v lásce?“

„To je to tak vidět?“

„On je tady na stanici jak dlouho, ani ne rok? Takže na chycení a odsouzení Hamishe Wolfa neměl prazádný podíl, přesto se jedná o nejprovokativnější případ, na kterém avonská a somersetská policie za posledních několik let pracovala. Je nad slunce jasnější, že jakmile se mu naskytne sebestlepší příležitost, bude se na něm chtít aspoň částečně přiživit. Což vy nesete dost nelibě. Je to váš případ, takže o tom, co se kolem něj děje, chcete mít rozhodující slovo a slíznout i případnou smetanu.“

„No jo, to bude vono.“ Weston o krok ustoupí, a pak ještě o jeden. Ustupuje od dveří i od Maggie Roseové. „Díky, že jste se stavila. To vám nezapomenu. Teď jsem váš dlužník.“

„Ta čtyřletá holčička.“ Maggie zůstane stát na místě, dokonce trochu zvýší hlas. „Ta, která začíná být tolik důležitá pro Latimera. Je vaše, vidíte? Což musí zároveň znamenat, že Latimer –“

Nebyla to úplně konverzace, která by se zrovna tady měla odbývat tak nahlas. „Šukal s mojí bejvalou ženou. V mém bejvalém domě. Potkali se na jedné policejní konferenci. A zatímco já se účastnil přednášek, oni dva si našli jiné způsoby, jak trávit čas. Dřív bylo trochu jednodušší se s tím vyrovnat, než ho povýšili a převeleli sem.“

„To mě mrzí. Musí to pro vás být hodně složité.“

Weston pokrčí rameny a pokusí se nahodit výraz typu „*vlastně o nic nejde*“. „Jsme přece civilizovaný lidi.“

„Což jinými slovy znamená, že vy jste civilizovaný a oni kvůli tomu unikli jakémukoli trestu.“

Weston ale nechce, aby ho Maggie Roseová litovala. Proto přejde ke dveřím a otevře je. „Co kdybyste mi dala vědět,

pokud vás Wolfe nebo někdo z toho jeho pošahaného gangu znovu kontaktuje?“

„Vás opravdu netěší představa, že se Wolfe a já můžeme sejít, vidíte? Ten váš případ musí být děravější než cedník.“

„Můj případ je neprůstřelný. Abych byl upřímný, dělám si spíš starosti vo vás. Wolfe je nesvéprávný. Myslím si, že kdyby tehdy požádal vo zproštění trestu na základě nesvéprávnosti, dostal by ho. Jenomže to by musel přiznat vinu, což rozhodně udělat nechtěl. Strávil jsem s tím člověkem docela dost času, Maggie, takže dobře vím, vo čem mluvím.“

Maggie Roseová se zničehonic usměje. Vypadá to, jako by jí právě převyprávěl nějaký vtíp. „Řeknu vám jen dvě věci, Petere, ačkoli jsem si téměř jistá, že to nebude trvat dlouho a my dva spolu budeme mluvit zase. Ta první je: vždycky bude nejvíc milovat vás, pokud jí to dovolíte.“

„Moje dcera?“

„Přesně tak. Pokud jde o vaši ženu, ta bude pravděpodobně ztracený případ. Šéfinšpektor Latimer je dost pohledný a šarmantní muž.“

„Díky. A ta druhá?“

„Pokud je Wolfův případ tak neprůstřelný, jak tvrdíte, pak musí existovat jiný důvod, proč jste tak strašně nervózní. Že byste v určité chvíli vy sám zvažoval, jestli Wolfe náhodou nemůže být nevinný?“

8

PRACOVNÍ VERZE

VELIKÝ, ZLÝ VLK?

Poznámka: Příliš otřepané, ale prozatím vhodné jako pracovní název.

Autorka: Maggie Roseová

KAPITOLA PRVNÍ: ZMIZENÍ ZOE SYKESOVÉ

Zoe Sykesová je jednou z našich zmizelých. Její smrt je považována za jistou, její předpokládaná vražda usvědčena a potrestána, neboť domnělý viník dnes sedí ve vězení, přesto ale nevíme, a snad ani nikdy s jistotou vědět nebudeme, co se tehdy oné páteční noci v červnu před třemi lety skutečně stalo.

Zoe bylo čtyřicet let, byla svobodná a žila v Keynshamu ve společné domácnosti s matkou

Má ji rád, nemá ji rád

Brendou (čtyřicet devět let) a mladší sestrou Kimberly (čtrnáct). Pracovala v salónu krásy a soláriu v centru města. Měla přítele Kevina, s nímž byla čtyři roky. Podle předpokladů se hlavním podezřelým ze Zoeiny vraždy stal právě on, což mělo logické opodstatnění, jak zjistíme později.

Poznámka: V této fázi nevím o Kevinovi nic moc konkrétního. Je potřeba něco vyštourat.

U fyzického popisu oběti je nutné postupovat obezřetně, zejména pokud jde o oblečení, které má ženská oběť v době zločinu na sobě. Pokud je však do případu zapletený sériový vrah, bezmála vždy odpovídají jeho oběti konkrétnímu typu. V takové chvíli je důležité myslet na to, jak do něj ta která oběť „zapadala“. Jinými slovy převažuje nutnost zabývat se podrobněji Zoeinými fyzickými atributy nad přehnanými ohledy vůči těm, jichž by se takový popis mohl případně dotknout.

Zoe Sykesová byla tlustá. Nehodlám se tady skrývat za nějakou politickou korektnost nebo feministické cítění, takže nebudu tvrdit, že byla plnoštíhlá, při těle nebo že měla nadměrnou velikost. Pokud je mi známo, vážila Zoe Sykesová devadesát kilogramů. To znamená, že index její tělesné hmotnosti (BMI) byl třicet dva, což ji jednoznačně zařazuje do kategorie obézní.

V tu poslední noc svého života, o níž něco víme, se Zoe setkala v bytě v centru se čtyřmi kamarádkami.

Měla na sobě černou koženou bundičku, černočervené šaty s květinovými motivy, černé punčocháče a červené kovbojské boty. Kamarádky společně vypily tři lahve vína a potom se rozhodly jít ven. Do hospody Trout Tavern na Temple Street v Keynshamu dorazily okolo půl desáté. Hospoda se ale rychle zaplňovala a ony se začaly domlouvat, jestli se raději nepřesunou do jednoho z nočních klubů. Zoe se diskuse příliš neúčastnila, což ale nebylo nic neobvyklého. Často se stávalo, že ji Kevin vyzvedl přímo v hospodě a domů ji doprovodil nebo odvezl autem, jímž tam přijel. Zoeiny přítelkyně se ve svém názoru na Kevina nebývale jednomyslně shodovaly: ani jedné z nich se nelíbil. Příliš ji kontroloval, měl tendenci mluvit jí do toho, co si vezme na sebe, kam smí jít, a dokonce i jak se tam má chovat. „Zoe působila v jednom kuse vystrašeně,“ řekla jedna z jejích kamarádek policii. „Jako by se celou dobu pořád ohlížela přes rameno.“ Kevin tvrdil, že té osudné noci v pátek 8. června se se Zoe vůbec nesetkal. Údajně byl ještě dlouho po půlnoci v jiné hospodě, navíc v dost vzdáleném městě. Společně s kamarádem, s nímž tam byl, se potom vrátili do kamarádova domu, kde, jak oba tvrdili, strávil Kevin celou noc a zůstal až do rána. A právě tady začíná jeho alibi haprovat. Kamarád byl namol, takže odpadl těsně po příjezdu domů a prospal celou noc. O tom, co Kevin dělal od půlnoci dál, proto nemůže vůbec nic vědět.

Má ji rád, nemá ji rád

Zoe byla té noci zachycena na záběrech ze tří různých kamer. Můžeme se tedy domnívat, že hospodu, v níž s kamarádkami byla, opustila někdy mezi jedenáctou a čtvrt na dvanáct v noci, čili těsně předtím, než odešly i ostatní čtyři dívky. Policie nebyla schopná vypátrat, proč odešla Zoe sama, dříve než ostatní, a proč ani jedné ze svých kamarádek neprozradila, kam se chystá. Naposledy byla spatřena čtvrt hodiny před půlnocí, jak jde směrem k železniční stanici. Neexistuje ale žádný důkaz, že by došla až na nádraží, koupila si lístek nebo nasedla na vlak. Budeme tedy prozatím předpokládat, že k ničemu takovému nedošlo. Tím se dostáváme k časovému úseku, o němž nevíme zhora nic. Je to doba mezi Zoeiným zmizením a chvílí, kdy byla označena za pohřešovanou. Zoe beze stopy zmizela těsně před půlnocí. Její matka Brenda se po ní začala shánět druhý den zhruba v deset hodin dopoledne. Netušíme ale, co se s ní dělo po dobu těch deseti hodin. Policejní verze událostí je následující: Hamish Wolfe s vražednými úmysly potkal Zoe, když vrávorala ke stanovišti taxíků u železniční stanice. Ti dva se znali, a ne jen tak letmo. Wolfova matka Sandra často navštěvovala salón krásy, v němž Zoe pracovala. Podstatnější ale je, že Zoe se několik měsíců předtím stala Wolfovou pacientkou. Proto policie zastávala názor, že pokud by Hamish Wolfe Zoe nabídl svezení nebo doprovod, jistě by ho neodmítla.

To je ale pouhopouhá, čirá spekulace. Neexistuje jediný důkaz, který by v tu noc Hamishe Wolfa nebo jeho vůz spojoval s oblastí keynshamské železniční stanice. Hamish i jeho matka naopak tvrdí, že společně povečeřeli v restauraci a ona ho potom zavezla domů. Nikdo ze zaměstnanců to ale není schopen potvrdit (tu noc měli obzvlášť napilno, a navíc jim tu otázku policisté položili o více než rok později), takže Wolfovo alibi bylo do značné míry zpochybněno.

Je to ale správné? Základním principem britského práva je mimo jiné to, že lidé říkají pravdu a za pravdivé jsou jejich výpovědi i považovány, dokud důkazy neprokáží opak.

Podle policie i obžaloby Hamish Wolfe narazil na Zoe – unavenou, opilou a prochladlou – a nabídl jí, že ji sveze. Domů ji ale nezavezl. Odvezl ji někam jinam, na místo, kde ji zabil. Časový rámeček přesto zůstává neúplný: částečně proto, že se Zoeino tělo nikdy nenašlo, částečně také proto, že ostatky tří dalších zavražděných žen byly nalezeny ve stadiu rozkladu, který v podstatě znemožňoval jakoukoli forenzní analýzu. Proto dodnes nevíme, co se s nimi v posledních hodinách před smrtí skutečně dělo.

Pátrání po Zoe

V sobotu v deset hodin dopoledne se Zoeina mladší sestra Kimberly zmínila matce o tom, že Zoe se předcházející noci vůbec nevrátila domů. Brenda se spojila s Kevinem, jenže ten tvrdil, že se se

Má ji rád, nemá ji rád

Zoe předchozí noc neviděl, a pokud ví, Zoe ji ani nestrávila v jeho bytě.

Dvě hodiny poté, co Brenda oznámila zmizení své dcery, navštívil dům Sykesových policejní konstábl. Peněženku i mobil měla Zoe u sebe. Byl to chytrý telefon s možností sledování přes GPS, ale když policie aplikaci spustila, zjistila, že poslední hlášené místo, na němž byl zachycen signál ze Zoeina telefonu, je hospoda Trout Tavern v pátek večer. Z nějakého důvodu si Zoe před odchodem z Trout Tavern mobil vypnula.

Hon se stupňuje

Po několik následujících dní policie hovořila se Zoeinými kamarády, kolegy a známými.

Její nadřízená v salónu krásy Zoe popsala jako svědomitou a spolehlivou zaměstnankyni.

Policisté také dlouze vyslyšali Kevina Walkera.

Ten ale neustále opakoval, že o tom, kde se Zoe momentálně nachází, vůbec nic neví.

V pondělí večer se do pátrání nově zapojil celý avonský i somersetský policejní sbor. Také regionální zpravodajství v místní televizi se pokoušelo pomoci.

Několik následujících dní se nedělo nic.

Červená bota

Ve čtvrtek 14. června byla těsně za vesnicí Cheddar v okrsku Somerset u silnice nalezena červená kovbojská bota. Bylo to pouhých dvě stě metrů od jeskyně, v níž budou skoro o dva roky později

nalezeny ostatky těla Myrtle Reidové. Zoeina matka botu bezpečně identifikovala. Drobné stopy po krvi uvnitř boty naznačovaly, že Zoe byla zraněná. V tu chvíli se z lokálního policejního pátrání stalo rázem celostátní. Všem policejním složkám v Anglii a ve Walesu byla zaslána Zoeina fotografie. Její zmizení začalo plnit celoplošná zpravodajská vysílání. Odvysílána byla také výzva, v níž Brenda Sykesová osobně žádá o jakékoli informace vedoucí k nalezení její dcery.

Dva týdny po nálezu zkrvavené boty a tři týdny od chvíle, kdy byla Zoe naposledy spatřena, bylo s konečnou platností potvrzeno, že krevní stopy nalezené v botě jsou její. Kevin Walker byl znovu povolán k výslechu. Policie prohledala jeho dům i zahradu. Obdobně postupovali i v domě, v němž bydlela Zoe.

Nenašlo se vůbec nic. Jako by Zoe Sykesová pro své zmizení použila ten nejdůmyslnější kouzelnický trik, který kdy kdo viděl. Po čase, což je bohužel nevyhnutelné, bylo intenzivní pátrání pomalu odvoláno a Zoe zařadili mezi dlouhodobě pohřešované osoby. Dá se polemizovat s tím, jestli mezi nimi neměla také zůstat. Neexistuje totiž jediný důkaz, že ji Hamish Wolfe – případně kdokoli jiný, abychom byli spravedliví – skutečně zabil.

Maggie si uloží to, co právě napsala. Jsou to všechny informace, které dokázala o Zoe Sykesové zjistit, a bez přístupu k policejním dokumentům se pro tuto chvíli dál nedostane.

Má ji rád, nemá ji rád

„Takže už ses rozhodla?“

Maggie zavře Word a otevře e-mailovou schránku. „Ale kdeže.“

„Spousta práce na případu, který možná nikdy nevezmeš.“

„Jenom si tu při psaní třídím myšlenky.“

„Já být gambler...“

„Což ale nejsi.“

„Vsadím si klidně okamžitě. Deset ku jedné, že ještě před koncem roku bude Hamish Wolfe tvůj klient.“

9

Sto metrů nad hladinou moře, vysoko nad kopci, kame-
nolomy a řekami, nad lesy a loukami se v somersetské kra-
jině do výše tyčí barevná, ocelová věž observatoře. Všichni,
kdo vystoupají až k její osmihranné plošině, se mohou po-
dívat přímo dolů do rozeklané trhliny, které se říká Ched-
dar Gorge, a sledovat, jak si razí cestu vápencovým masivem
horského pásma Mendipy.

Zrezivělá stará pozorovatelná skřípe a vrže. Ne ve větru,
protože dnes je úplné bezvětří, ale netrpělivostí s mužem,
který stoupá po jejích schodech nahoru tak často, a přesto se
nikdy nedívá. S mužem, který stojí stejně poklidně jako věž
a oči má pevně zavřené.

Detektiv Pete Weston tu stál už mnohokrát.

Na jaře má pocit, že právě tady ve vzduchu cítí, jak se
svět probouzí k životu. Prociťuje hutnou sladkost půdy, kte-
rou proorávají červi a již se pohřbené cibulky rostlin poma-
lu derou na povrch. V letních měsících se vítr prudce žene
nad krajinou, duje a rachotí a přináší s sebou nahořklý závan
oceánu. Na podzim stromy v nedalekém hájku vypouštějí

zvláštní odér, pižmové aroma, které mu připomíná vůni vlasů jeho bývalé ženy. Ale dnes jako by byl vzduch příliš chladný na to, aby se vůbec pohnul, takže Weston necítí nic kromě vlastního dechu.

Kdyby byl chytřejší, vzal by si na výpravu na vrchol věže observatoře v zimě aspoň rukavice a teplejší kabát, ale vypadá to, že se nikdy neumí vhodně obléct podle času a období, kdy se tady ocitne. Možná má pocit, že ho utrpení přiblíží Zoe a bude pro něj snazší vycítit, kde by mohla být. Protože Weston na věž observatoře přichází, aby našel Zoe.

Kdykoli sem vystoupá, zůstane nehybně stát a zavře oči. Říká si totiž, že když je potom otevře, padne jeho zrak přesně na místo, kde Zoe leží.

V kapse kabátu se mu rozvibruje mobil, známka toho, že mu přišla zpráva. Weston to pochopí jako znamení a prudce otevře oči. K ničemu to ale není. Zírá k severnímu útesu do oblasti kolem jeskyně Rill Cavern. Tam byla nalezena Myrtle a celou oblast tudíž týmy průzkumníků důkladně pročesaly.

Kde se schováváš, Zoe?

Weston se otočí, vrazí ruce hluboko do kapes a zadívá se severovýchodním směrem k dalšímu vápencovému masivu. Tomu se říká Burrington Combe. Je v něm i jeskyně známá jako Sidcot Swallet, která se stala pohřebištěm Jessie Toutové.

Nikdo dodnes nebyl schopný vysvětlit, jak se Hamishi Wolfovi mohlo podařit dostat tělo Jessie Toutové do zúžené díry, kterou Sidcot Swallet představuje, a on se prozatím nerozhodl to celému světu objasnit. Nějak to ale dokázat musel, protože právě tady byla necelé čtyři měsíce po svém zmizení Jessie Toutová nalezena.

Nedaleko místa, kde leželo Jessiino tělo, se nachází jeskyně Goatchurch Cavern. Vyhledávají ji zejména ti, kteří s prolézáním jeskynních prostor teprve začínají. Skupinka kluků ze základní školy na severovýchodě ji prozkoumávala v lednu, skoro pět měsíců poté, co zmizela Chloe Woodová. Část se jich oddělila od hlavní skupiny a vydala se na průzkum zúženého ramene, našli tam ale daleko víc, než by si byli přáli.

Rill Cavern, Goatchurch Cavern, Sidcot Swallet. Westonův tým strávil dlouhé hodiny zíráním na silniční mapy, turistické mapy, jeskynní mapy i mapy na Googlu. Hledali mezi těmi místy nějaký vzorec, který by jim naznačil čtvrtý bod, kde najdou tělo mrtvé Zoe Sykesové. Prohledávali to tam po nalezení Chloe, znovu po nalezení těla Myrtle a ještě jednou, když k nim nově nastoupil Latimer a měl pocit, že s takovým nápadem jako s novinkou přišel právě on.

Jenomže ta místa žádný zjistitelný vzorec nespojuje. Nic nenaznačuje, kde by mohla být Zoe ukrytá. A Pete Weston má někdy pocit, že pokud se mu ji nepodaří najít, mohl by klidně strávit zbytek života marným hledáním a sledováním okolní krajiny.

A tak sem Weston čas od času zajede a doufá, že správná myšlenka přijde sama. Doufá, že jednoho dne z výhodné pozorovací pozice náhle zpozoruje osamělého chodce, bude ho následovat – jako právě nyní toho v bílém kabátu a modré čepici, který šplhá nahoru po kamenné stráni k severnímu útesu – a v náhlém osvětlení mu dojde, kde se Zoeino tělo nalézá.

Chodec v bílém kabátu se na okamžik zastaví, aby mohl popadnout dech. Potom si sundá čepici, vlasy sepne do drdo-

Má ji rád, nemá ji rád

lu těsně u hlavy a okamžitě si vlněnou pokrývku znovu nasadí.

Weston se pohybuje rychle. Nedokáže seběhnout čtyřicet sedm kovových schodů z vyhlídkové věže, a rozhodně se mu nepodaří uběhnout dvě stě kroků po skalnatém povrchu, čímž by se dostal zpátky na cestu. Ale vezme to co nejrychleji soutěskou a nahoru k útesu se dostane z druhé strany, protože vlasy, které si ta osoba stahovala do ohonu pod čepici, byly zářivě modré.

Maggie Roseová právě šplhá nahoru po severním útesu a směřuje k jeskyni Rill Cavern.

10

PRACOVNÍ VERZE

VELIKÝ, ZLÝ VLK?

Autorka: Maggie Roseová

KAPITOLA DRUHÁ: ZOSTUZENÍ JESSIE TOUTOVÉ

Na první pohled nemohla být druhá oběť, Jessica (Jessie) Toutová, odlišnější od tiché a nenápadné Zoe. Jessie vyhledávala pozornost, byla to bloggerka a druhořadá novinářka, jejímž hlavním tématem byla právě tělesná hmotnost. Pokud bychom navíc věřili tomu, co Jessie psala, za svoji nadváhu se rozhodně nestyděla.

Jessie chodila do práce: vyřizovala pohledávky pro jednu pojišťovací společnost v Bristolu, ale snila

Má ji rád, nemá ji rád

o kariéře novinářky. Doufala, že se jednoho dne uplatní a bude psát pro některé celoplošné noviny. Prozatím psala pro místní plátek sloupek nazvaný příznačně „Přiznání tlustošky“. Podle všeho byl mezi čtenáři dost oblíbený. Jenom na twitteru Jessie sledovalo více než deset tisíc lidí.

Z Jessie se svým způsobem stávala lokální hvězdička. Rozhodně neměla strach navázat se do lidí, kteří podle ní „zostuzovali ty s nadváhou“. Jessie byla kontroverzní i útočná a její blogy vyvolávaly spoustu reakcí, které ale nebyly vždy klidné, smířlivé a vyargumentované. Některé její příspěvky na twitteru se setkaly s otevřenou nenávisť, pohoršením i výhrůžkami. Neminul den, aby se kolem některého jejího příspěvku nebo výkřiku na twitteru nestrhla hádka. Všechno se to ale samozřejmě odehrávalo ve virtuálním prostoru. Neexistuje ani náznak toho, že by některý z Jessiiných online nepřátel převedl svůj boj do skutečného života.

Jessie měla rodinu (rodiče a dva sourozence) i široký okruh přátel. Bydlela sama v bytě v posledním patře jednoho ze starších domů na předměstí Cliftonu.

Poznámka: Může to mít nějaký větší potenciál? Posledlý šťoura na twitteru, který nechal věci zajít příliš daleko? Mohl v sobě někdo z náhlého popudu objevit choutky pro sledování a vraždění obézních dívek?